

TAIDEYLIOPISTON KUVATAIDEAKATEMIAN
LOPPUTYÖNÄYTTELY

K U V A N

K E V Ä T

6. 5. - 3. 1.

5. 2. 0 1 5

EXHIBITION
LABORATORY

KUVAN KEVÄT 6.-31.5.2015

**NÄYTTELYKATALOGI
EXHIBITION CATALOGUE**

TAIDEYLIOPISTON KUVATAIDEAKATEMIA
ACADEMY OF FINE ARTS, UNIVERSITY OF THE ARTS HELSINKI

WWW.UNIARTS.FI
EXHIBITIONLABORATORY.UNIARTS.FI
WWW.KUVANKEVAT.FI

**TAIDEYLIOPISTON
KUVATAIDEAKATEMIAN
LOPPUTYÖNÄYTTELÝ
6.–31.5.2015**

KUVAN KEVÄT

Kuvan Kevät -lopputyöntäytyssä on mukana tänä vuonna 43 valmistuvaa taiteilijaa Kuvataideakatemian neljästä koulutusohjelmasta: kuvanveisto, maalaustaide, taidegrafiikka ja tila-aikataiteet. Näyttely levittää toukokuussa Kuvataideakatemian näyttelytiloihin Helsingin kantakaupungissa.

Aiempien vuosien tapaan näyttelyn teema on vapaa. Vuoden 2015 lopputyöntäytyksen suunnittelussa on ollut mukana italialainen, Lontoossa asuva ja työskentelevä kuraattori Attilia Fattori Franchini. www.attiliaff.com

EXHIBITION LABORATORY

Merimiehenkatu 36 C, 1. krs.

LISÄTILA

Merimiehenkatu 36 B, 3. krs.

PROJECT ROOM

Lönnrotinkatu 35

Avoina ti-su klo 11–18, vapaa pääsy.

www.kuvankevat.fi
#kuvankevat2015

**DEGREE SHOW OF
THE ACADEMY OF FINE ARTS,
UNIVERSITY OF THE ARTS HELSINKI
6.–31.5.2015**

KUVAN KEVÄT

This year's Degree Show presents new works by 43 emerging artists from all the four study programmes: Painting, Printmaking, Sculpture and Time and Space Arts. Works are on display on Academy's exhibition spaces in central Helsinki.

The MFA Exhibition 2015 is conceived by Attilia Fattori Franchini, an independent Italian curator based in London, and created with the participation of the MFA students of the University of the Arts Helsinki, Academy of Fine Arts.

EXHIBITION LABORATORY

Merimiehenkatu 36 C, 1st floor

LISÄTILA

Merimiehenkatu 36 B, 3rd floor

PROJECT ROOM

Lönnrotinkatu 35

Open Tue–Sun klo 11–18, free entrance.

www.kuvankevat.fi
#kuvankevat2015

ATTILIA FATTORI FRANCHINI: KEVÄÄN KUVIA PÄIVITTÄMÄSSÄ

*Nuin vuoden vierien tarinani
minä joskus kerron ja huokaan:
Kaksi tietä metsässä erkani –
minä vähemmän kuljetun valitsin,
ja se johti oikeaan.*

— Robert Frost, *Kulkematon tie*

Sain viime marraskuussa yllättävän sähköpostin. Viesti oli lähetetty Helsingistä, Taideyliopiston Kuvataideakatemialta, ja se koski yhtä sen tärkeimmistä jokavuotisista tapahtumista, *Kuvan Kevät*-lopputyö näyttelyä. Näyttelyn formaattia haluttiin muuttaa siten, että opiskelijoiden lopputöiden esittelyä ohjaisi Kuvataideakatemian ulkopuolinen henkilö, joka olisi kiinnostunut lopputyönäyttelyn monimuotoisesta ja usein poliittisestakin ilmapiiristä.

Olin erittäin kiinnostunut mahdollisuudesta toimia paikallisten verkostojen ja uusien tuotanto-, esitys- ja jakelukontekstien parissa. Niinpä akatemian edustajien kanssa käymäni Skype-keskustelun jälkeen vastasin myöntävästi heidän epätavalliseen pyyntöönsä ”kuratoida” *Kuvan Kevät*-näyttely. Aloin pian pohtia, miten minun tulisi lähestyä tätä projektia ja kuinka monenlaisia eri aspektteja rooliini liittyisi. Verbi ”kuratoida” juontuu latinan verbiin *curare*, joka tarkoittaa jostakin huolehtimista ja vastuun ottamista. Taidenäyttelyssä tämä huolehtiminen koskee taiteilijoita, teoksia sekä näyttelyn yleisötä.

Monenlaiset ajatuksit valtasivat mieleni. Miten voisinkin parhaiten vastata tähän haasteeseen?

Lähestymistapani alkoi muuttua. Aloin ajatella näyttelyä pikemminkin asenteena kuin yksittäisenä tapahtumanäytellä. Keskustelin asiasta ystäväni kanssa, joka keksi metaforan tanssiohjaajasta, jonka opastuksella aluksi vieraat ja hankalalta tuntuvat liikkeet tulevat hetken harjoittelun jälkeen tutuiksi. Jäin pohdimaan tätä metaforaa, ja se herätti minussa ajatuksia

itseohjautuvuudesta, taiteilijan voimaantumisesta, dynaamisuudesta ja vuorovaikutuksesta. Miten voisinkin tukea neljääkymmentäkolmea tulevaa taiteilijaa, jotka ovat siirtymässä koulun penkiltä työelämään?

Projektin edetessä sana *fasilitaattori* alkoi paremmin vastata rooliani. Tähän sanaan sisältyi ajatus siitä, että näyttelystä ei tulisi yhden ihmisen hallitsemaa kokonaisuutta, vaan lopputulos olisi joihain dynaamisempaa – kollektiivinen ponnistus, epätarkka kuva yksittäisestä hetkestä, hajallaan oleva valtuutus, samaan aikaan pakkallinen ja kansainvälinen, täynnä abstrakteja mielikuvia ja jännittäviä.

Ennen kuin tapasin näyttelyyn osallistuvat opiskelijat, lähetin heille kysymyksiä, joiden pohjalta he yhdessä pohdittivat näyttelyä kokonaisuutena, sen esitystapaa, yleisöä, jakelualustoja ja levitystapoja – ajatellen taidetta voimallisena työkaluna, jonka avulla voi muuttaa maailmaa tai pikemminkin päivittää sitä. Jotkin saamistani vastauksista on painettu tähän katalogiin. Ne muodostavat yhdessä taiteilijoiden ja heidän teosten kanssa ikuisesti muuttuvan ja muotoutumassa olevan kuvan, jonka kautta voimme miettiä, mitä asiaita on mahdollista muuttaa ja harkita uudelleen. Jokainen taiteilija on valmistautunut tähän näyttelyyn osana monimuotoista järjestelmää, jossa kaikki yksittäiset tekijät täydentävät toisiaan ja kukin taiteellinen näkemys on ollut muodostamassa uusia kysymyksiä ja keskustelemassa muutoksesta.

Jos muuttaa näyttelyn peruskäyttöliittymää ja lisää siihen uusia toimintoja, voi vahingossa napsauttaa ”lataa uudelleen” -painiketta ja luoda pysyvästi uuden kuvan.

Attilia Fattori Franchini on Taideyliopiston Kuvataideakatemian vieraileva kuraattori keväällä 2015
www.attilaff.com

ATTILIA FATTORI FRANCHINI: REFRESHING SPRING IMAGES

*I shall be telling this with a sigh
 Somewhere ages and ages hence:
 Two roads diverged in a wood, and I--
 I took the one less traveled by,
 And that has made all the difference.*

— Robert Frost, *The Road Not Taken*

Last November, I received an unexpected email. The sender, the Academy of Fine Arts, University of the Arts Helsinki, wanted to try and experiment with the format of one of the school's most important annual events: the MFA Degree Show, known as *Kuvan Kevät*, literally “the spring of the image”. The idea was to have an external figure, engaging with the students' final presentation, someone with an interest in exhibition making wanting to possibly explore an often complex and political environment as a degree show can be.

8

The possibility of engaging with local networks and new contexts of production, display and circulation made the proposal highly exciting to me. After a Skype conversation with the academy, on the unconventional invitation to “curate” *Kuvan Kevät*, I said yes. Not long after my acceptance I started asking myself how to approach this project and how many diverse shades could my role have taken. The verb “curate” derives from the Latin *curare* and means to attend to something and thus to take responsibility, in the case of an exhibition, for the artists participating in it, for the works presented, for the audience didactics.

Different thoughts started filling my mind. How to best fulfil this definition?

My approach started shifting. I wanted to think of an exhibition not as a discrete event but as an attitude.

A conversation with a friend suggested the metaphor of a dance conductor, leading movements into armoury, unknown at the beginning, utterly familiar after a while. The metaphor stayed with me and kept developing towards ideas of self-organisation, artistic empowerment, fluidity and exchange.

How to support 43 future artists during the transition from education to the art system?

The word *facilitator* began to address more accurately my role and with that, the idea of approaching the show as something less static, a collective gesture, not the output of a single author but a blurry snap of a moment, a dispersed proxy, local and international at the same time, abstractly filled with imagination and tension. Prior to our meeting I sent to all exhibiting students a set of questions, to jointly reflect on the system, display, audience, distribution platforms and circulation, imagining art as a powerful tool to change the world or much better to refresh it. The answers to some of these questions are collectively included in this catalogue, along with the artists and the works exhibited, they constitute a morphing image in constant evolution, addressing what can be transformed and reconsidered.

Exploring the journey towards this particular show as part of a complex system where all factors emerge as complementary, each artistic position become generative of new questions whilst negotiating transformation.

If you alter the interface of an exhibition and start adding new functions, you might unwittingly hit the reload button and permanently visualize a new image.

Attilia Fattori Franchini is visiting curator at
 the Academy of Fine Arts in spring 2015
www.attiliaff.com

9

CASPAR STRACKE: HORJUMATTOMIA SIIRTYMIÄ

VIISI LYHYTTÄ VIESTIÄ, JOTKA KAAPATTIIN
LÄHTÖLASKENNAN AIKANA

VIISI

"Ongelmia, kapteeni?"

"Ei, hyvä herra", hän vastasi, "tällä kertaa oikea onnettomuuus."

"Jotain vakavaa?"

"Kenties."

"Olemmeko välittömässä vaarassa?"

"Emme."

"Onko Nautilus ajanut karille?"

"Kyllä."

"Mistä tämä onnettomuuus mahtoi johtua...?"

"Paremminkin luonnon arvaamattomuudesta kuin ihmisen osaamattomuudesta. Ohjasimme alusta virheettömästi, mutta siitä huolimatta emme voi estää sen joutumista epätasapainoon. Ihmisten laatimia lakeja on mahdollista rikkoo, mutta luonnonlait koskevat kaikkia."

— Jules Verne: *Sukelluslaivalla maapallon ympäri* (1870)

Nautilus joutui vaikeuksiin täysin odottamatta. Meille kuitenkin vakuutetaan, että välitöntä vaaraa ei ole tai ainakin että aluksen kohtalo ja tulevaisuus ovat vielä tuntemattomia. Mitä tämä salaperäinen alus merkitsi Jules Vernelle 1800-luvulla ja millä tavoin karille ajaneen sukellusveneen tarinaa voisi tulkitä tämän näyttelyn näkökulmasta – näyttelyn, jota voidaan pitää tärkeänä siirtymähetkenä.

Jatkakaamme vielä tänä juhlavana hetkenä ongelmien parissa. Taidekorkeakoulujen opetusstrategioissa painotetaan yhä enemmän kokeilevan taiteen merkitystä, ja tähän ajatukseen sisältyy luonnollisesti myös mahdollisuus epäonnistua. Nykyään puhutaan paljon taiteen eri käytännöstä, tilasidonnaisuudesta ja dramaattisesti muutuvista konteksteista, joiden valossa epäonnistumisen

kokemuksesta tulee hyvin monimutkainen ja opettavainen tutkimuksen kohde. Epäonnistuminen johtaa ainutlaatuiseen tilanteeseen, jossa ihmisen on tunnistettava epäonnistumiseen johtaneet syyt. Mikä tärkeintä, tällaisessa tilanteessa syntyy usein luovia toimintatapoja, joiden avulla voidaan selvittää hetkellisestä kriisistä. Miten tilanteeseen on ylipäätään päädytty? Nemon mukaan onnettomuutta ei voiinut välttää ja että aluksen epätasapainoa "ei voi estää". Ulkopuoliset voimat ovatkin tärkeitä, sillä niiden vuoksi alus on käännyttynyt kyljelleen – tapahtuma, joka paljastaa myös monia uusia liikkeitä: nykäyksiä, kaatumisia, pyörähdyksiä, romahduksia – joita kaikkia seuraa elpyminen.

"Nautilus ei ole karilla!" Kyseessä on vain väliaikainen tila, Nemo vakuuttaa. "Nautilus on suunniteltu makaamaan merenpohjassa. Huomenna, tietynä hetkenä, vuorovesi irrottaa sen, ja alus voi jatkaa matkaansa merten halki."

Epäonnistumiset ovat väliaikaisia tapahtumia.

NELJÄ

Vaikutamme olevan onnellisia siitä, että asiat, jotka yleensä on liitetty uutuusilmioon – historia, edistyksen idea ja tulevaisuusutopia – on hylätty. Vapautuminen velvollisuudesta olla historian näkökulmasta uusi vaikuttaa suurelta voitolta verrattuna tilanteeseen, jossa aiemmin yleisesti hyväksytyt historialliset kertomukset hallitsivat todellisuutta ja muodostivat siitä malleja ja ideolojioita. [...]

Minun mielestäni se innostus, joka liittyy uutuuden loppuun taiteessa, kytkeytyy ennen kaikkea uuteen lupaukseen tuoda taide osaksi elämää – ja tällä tavoin ylittää kaikki historialliset rakennelmat ja ajatuskulut, uuden ja vanhan välinen vastakkainasettelu.

— Boris Groys: *On the New* (2002)

Boris Groys puhui jo yli kymmenen vuotta sitten kiistanalaisesta ajatuksesta, jonka mukaan kaikki sellainen, joka nykytaiteessa liitetään "uutuuteen" katoaisi ennen pitkää. Mikään tuskin todella katoaa nykytaiteen maailmasta. Tietty suuntaukset ja ideologiat voivat siirtyä taka-alalle, mutta kyse voi olla vain välivaiheesta, joka myöhemmin

johtaa entistä suurempaan suosioon. Groysin kuvaama absolutismi viittaa paradigmien muutoksiin, jotka voivat vaikuttaa koko arvojärjestelmään. Toisaalta ”uuden loppua” voidaan pitää keskustelun avauksena, joka tarjoaa vaihtoehtoisen diskurssin vallalla olevien arvointitapojen uudelleen ymmärtämiseen. Kysymyksen ”uudesta” ei pitäisi olla tärkeä taidekorkeakoulusta valmistuvalle opiskelijalle eikä kenellekään elämän siirtymävaiheessa olevalle taiteilijalle. Taiteen tekemisessä ei koskaan pitäisi kantaa huolta taiteen ”markkinoidavuudesta” (vaikka näin aina tehdäänkin) – tällainen ajattelu, jota liike-elämässä vastaa onnistumisiin perustuva ajatus- ja yrityshautomatkutuuri, tulisi avoimesti hylätä. Uuden loppua voidaan pitää neutraalina ja tasapainoisena lähtökohtana, jonka pohjalta taidetta ja tietoa voidaan tuottaa merkityksellisellä tavalla, niin että tehty työ kytkeytyy jo olemassa olevaan ja tunnustettuun viitekehykseen, jossa tiedostetaan, että uudet ja radikaalit poikkeamat vanhasta eivät johda uuteen. Kyseessä on yhteisesti sovittu ajattelutapa, jossa on tärkeä tuntea toimintaympäristöömme historia. Toisin sanottuna meidän on tunnustettava historian vaikutus.

Olen kolmen viime vuoden aikana oppinut suomalaisesta kulttuurista jotakin, mitä havaitsen myös suomalaisissa taiteilijoissa: kyseessä on *Gassenheit* (rauhallisuus) – käsite, jonka Richard Rorty määritteli tietoiseksi elämän strategiaksi.

Tästä lähtökohdasta voimme kärsivällisesti havainnoida, kuinka valtakulttuuri avautuu yhä enemmän ja sulautuu oikeaan elämään. Tällöin, aivan kuin Groys on väittänyt, uuden ja vanhan välinen raja katoaa.

KOLME

Oli heinäkuun 13. päivä vuonna 1978. Protvinon suurenergiafysiikan tutkimuskeskuksessa työskennellyt hiukkastutkija Anatoli Bugorski tutki viallista laitteiston osaa, kun turvajärjestelmät pettivät. Bugorski oli kumartunut huollettavan osan ylle, kun hänen päänsä osui protonisäteeseen. Hänen kerrottiin nähneen väläyksen, joka loisti ”kirkkaammin kuin tuhat aurinkoa”¹, mutta hän ei tuntenut lainkaan kipua. Bugorski selvisi onnettomuudesta

hengissä ja väitti aikanaan tohtoriksi. Hänen ajattelukyyynsä onnettomuus ei vaikuttanut käytännössä lainkaan.

Suurelle yleisölle suunnatuissa tiedelehdissä tämä uskomaton tarina nousi uudestaan esille otsikolla ”Mies joka työnsi päänsä hiukkaskiihyttimeen”. Lukuisat metaforat kietoutuvat toisiinsa, kun ajattelee ihmisen aivojen läpi kulkevaa protonisuihkuja. Itse haluaisin hie man provosoivasti verrata aikaa juuri ennen taidekorkeakoulusta valmistumista hiukkaskiihyttimessä kulkeviin protoneihin. Ensin on jälleen otettava huomioon ulkopuolistet voimat. Hiukkaskiihyttimessä on elektromagneettinen kenttä, joka määräe protonien suunnan ja nopeuden. Magneettikentässä hiukkaset saavat sähkövarauksen, niiden vauhti kiihtyy, ja ne ohjautuvat sateiksi. Kentän suunnattoman voiman ansiosta ne kirjaimellisesti liimautuvat toisiinsa.

Sekä oman että opiskelutovereitteni kokemuksen mukaan taiteilijat muodostavat yhtä vahvoja siteitä toisiinsa vain opiskeluikana. Tämä ei ainoastaan ole stimuloivaa taiteellisen kasvun näkökulmasta, vaan se auttaa myös monin muin tavoin: taiteilijayhteisö auttaa pyyteettömästi ideoiden kehittämisenä niin teoriassa kuin käytännössäkin ja tarjoaa monenlaista rakentavaa kritiikkia. Nämä korvaamattomat taiteilijatoverit toimivat ikään kuin ympäröivinä hiukkasina yhteisesti sovitussa työprosessissa, jossa jokainen hiukkanen liikkuu samaan suuntaan.

Aina kun kuljettu polku muuttuu kapeammaksi, tuloksena on kitkaa ja kiihtyvä liikettä. Tällaisessa nopeudessa aikajaksoa ei tulisi käsittää alku- ja loppupisteinä, vaan korostettuna olevaksi tulemisen tilana. Deleuze ja Guattari ovat määritelleet tämän olevaksi tulemisen viivana, jota ”ei määritellä sen yhdistämiens pisteiden avulla tai niiden pisteiden avulla, joista se koostuu”. Viiva koostuu pikemminkin ”matkasta pisteiden välillä [...] Sillä ei ole alkua eikä loppua, se ei lähde eikä saavu perille, sillä ei ole alkuperää eikä määäränpäätä [...] Viivalla, joka on tulossa olevaksi, on vain keskikohta, mutta keskikohta ei tarkoita keskiarvoa, vaan nopeaa liikettä, liikkeen absoluuttista nopeutta”².

Mutta mitä omassa kontekstissamme tarkoitetaan liikkeellä? Valmistuvat opiskelijat saattavat katsoa yhtä

paljon taaksepäin kuin epävarmaan tulevaisuuteen. Onkin syytä kysyä, onko opiskelija tietoinen tästä jatkuvasti kiihtyvästä likkeestä? Hito Steyerl muistuttaa esseessään *In Free Fall*, että kokemus putoamisesta on erittäin suhteellinen – meidän on tiedettävä, mitä kohti putoamme kiihtyvällä vauhdilla.

Monet hyvin tunnetut ja usein mainitut tekijät aiheuttavat paineita opiskelijalle, joka valmistuu tai-dekorkeakoulusta. Ei ole epäilstäkään siitä, etteikö tämä siirtymä olisi kuoppainen, jopa kivulias. Kyseessä ei ole koko elämän muuttava valaistumisen aika, joka loistaa ”kirkkaammin kuin tuhat aurinkoa”. Tässä vaiheessa minun onkin myönnnettävä, että en romantisessa analogiassani ottanut lainkaan huomioon hiukkaskiihyttimen perimmäistä tarkoitusta, hiukkasten törmäytämistä toisiinsa. Mitä nopeammin hiukkaset kiihyttimessä kulkevat, sitä kovempi on törmäys: pelkoa herättävä prosessi, jossa syntyy uskomattomia määriä säteilyä valtavissa lämpötiloissa sekä mahdollisesti pimeän aineen aiheuttamia, vielä tuntemattomia ilmiöitä. On myös myönnnettävä, että onnettomuus jäitti jälkensä myös Anatoli Bugorskiin – toinen puoli hänen kasvoistaan halvaantui.

Nämä tuhoisat sivuvaikutukset määrittävätkin osaltaan tämän olenaisen elämäkokemuksen. Valmistuvat opiskelijat saavat kritiikkiä niiltä samoilta tovereilta, jotka ovat tukeneet heidän työtään. He saattavat kärsiä ajoittain jopa lamaannuttavasta itsensä epäilstä, tai siten he vain tuijottavat liian pitkään valoon.

KAKSI

Onko siirtymässä todellakin kyse matkasta tuntemattomaan? On mahdollista, että löydämme yhtälön toiselta puolelta lisää meille vieraita asioita. Osana analyyttistä ja kriittistä koulutusta opiskelijoita rohkaistaan pohtimaan tärkeänä pidettyä tuntemattoman käsittettä, josta Irit Rogoff on käyttänyt termiä ”vielä tuntematon tieto”. Rogoff esittää pedagogisessa kontekstissa kysymyksen, ”kuinka voisimme oppia tietämään sellaista, mistä emme vielä tiedä, miten sen voisi tietää”. Hänen mukaansa tiedon tulisi ”avautua omien tarpeidensa mukaisesti”.³

Tänä vuonna havaitsen lopputöissä aiempia vuosia enemmän tarvetta ilmaista matkaa tai taivalta sekä hypypä tuntemattomaan. Näyttelytöistä löytyy lukuisia esimerkkejä tästä: ovi, joka avataan empien, muukalaisten arkisto, ajoneuvoja (sellaisia, jotka yhdistävät kaksi kulttuuria toisiinsa, sellaisia jotka rapistuvat ja sellaisia, joista matkustaja on astumassa ulos). Kahdessa työssä näyttelytä muodostuu lopullinen siirtymä: kasvavat sienirihmastot ja äärimmäisen hitaasti etenevät performatiiviset piirustukset kytkeytyvät kumpikin kiinteästi näyttelyn kestoon.

YKSI

Juuri sillä hetkellä painemittarin lukema kertoi, että olimme enää alle kymmenen metrin syvyydessä. Meidän ja merenpinnan välissä oli vain kerros jäätä. Olisiko meidän mahdollista murtautua sen lävitse?

Kenties! Ainakin Nautilus antaisi kaikkensa. Tunsin aluksen keulan nousevan ja perän laskeutuvan, kun sisään otettu ylimääräinen vesi muutti sen tasapainoa. Sitten, väkevän potkurinsa voimin, alus hyökkäsi jääkerroksen kimppuun kuin kauhistuttava muurinmurtaja. Alus iskeytyi jäähän, peruutti ja hyökkäsi jälleen täysin voimin vihollisensa kimppuun. Lopulta se murtautui ylivoimaisen liike-energiansa voimin jään lävitse ja jai lepäämään sen päälle, murskaten jääätä painonsa alla.

Avasimme luukut – tai pikemminkin revimme ne auki – ja raitis ilma täytti Nautiluksen joka sopukan.

— Jules Verne: *Sukelluslaivalla maapallon ympäri* (1870)

Casper Stracke on Taideyliopiston Kuvataideakatemian nykytaiteen ja liikkuvan kuvan professori

(1) Gennadi Dernovoi: ”Anatoli Bugorski’s Personal Chernobyl”, Izvestija-sanomalehti, 23.1.1998.

(2) Deleuze ja Guattari, ”A Thousand Plateaus” (1980) s. 323

(3) Irit Rogoff: ”Academy as Potentiality” Summit – Non-aligned initiative in Education Culture Kein.org / Multitude.e.V. 2007

CASPAR STRACKE: IMPERTURBABLE TRANSITIONS

FIVE SHORT TRANSMISSIONS INTERCEPTED
DURING THE COUNTDOWN

FIVE

*“An incident, captain?”
“No, sir,” he replied, “this time an accident.”*

“Serious?”

“Perhaps.”

“Is there any immediate danger?”

“No.”

“The Nautilus has run aground?”

“Yes.”

“And this accident came about . . .?”

*“Through nature’s unpredictability not man’s incapacity.
No errors were committed in our maneuvers. Nevertheless,
we can’t prevent a loss of balance from taking its toll. One
may defy human laws, but no one can withstand the laws
of nature.”*

— Jules Verne: *20,000 Leagues under the Sea* (1870)

Due to an unforeseeable event the Nautilus got into trouble. Yet, we are assured, that there is no imminent danger. Or at least its fate and everything that lies ahead is simply unknown.

What did this mysterious vessel represent in the 19th century for Jules Verne, and what could be a productive reading of the grounded submarine in the context of the present exhibition, a time period considered as a major transition point.

On this festive occasion, let us continue with trouble: Pedagogic strategies in art academies seek to widen the field of experimentation, which naturally entails explorations into various scenarios of failure. As much as we nowadays discuss all types of artistic practice in the light of site-specificity and dramatically shifting contexts,

the experience of failure becomes a highly complex and instructive field of research. It produces the unique situation in which one is forced to identify the core problem that caused the halt. More so, one develops the most creative strategies to overcome a temporal crisis, to navigate out of a gridlocked situation.

What got us there in the first place? Nemo blames force majeure for the cause, saying that “he could not prevent the loss of balance”. Indeed, outside forces are at work here, and as a result something has tipped over – an event that also reveals a lot of new inherent movements: jolts, downfalls, revolutions, collapses – followed by reinvigoration.

“The Nautilus is not aground, sir!” It is a temporal state as Nemo assures us, “the Nautilus was built to rest on the ocean floor. Tomorrow, on the day stated and at the hour stated, the tide will peacefully lift it off, and it will resume its navigating through the seas.”

Failures are temporal events.

FOUR

Now we seem to be happy about the loss of history, the idea of progress, the utopian future – all things traditionally connected to the phenomenon of the new. Liberation from the obligation to be historically new seems to be a great victory of life over formerly predominant historical narratives which tended to subjugate, ideologize, and formalize reality. [...]

It seems to me that the positive excitement about the end of the new in art is linked in the first place to this new promise of bringing art into life – beyond all historical constructions and considerations, beyond the opposition of old and new.

— Boris Groys: *On the New* (2002)

Over a decade ago Boris Groys was already outlining this highly debatable idea that any occurrences associated with the notion of “the new” in contemporary art would eventually come to an end. Arguably, nothing completely ends in the cosmos of contemporary art. Certain movements and ideologies may fade, but we could also regard this as a form

of idling within a transitional phase, only to reappear at a later stage, more prominent than before.

Absolutisms like the one Groys postulates suggest paradigm changes that could potentially turn into gravitational shifts, destabilizing an entire value system.

Conversely, “the end of the new” is a proposition that can offer another productive discourse on the reinterpretation of predominant means of evaluation. Neither for an art student graduating from an art academy, nor elsewhere in a crucial moment of transition within the life of an artist and his/her art career, should the question of “the new” play any significant role. There should be absolutely no pressure (yet there always is) and a clear denial of the idea associated with “marketability” in art production, analogous to the (creative) industry’s success-driven think-tank and idea-incubator culture.

The end of the new can be understood as a neutral and calm outset from which art and knowledge production embarks with meaningful contributions to an already installed and recognized movement, self-aware of the fact that no more radical disjuncture can possibly provoke newness. It is a commonly agreed mindset that urges to open the historical bracket in which we all are operating. Which in turn means the recognition of historicity at work.

This is something I learned in three years of experiencing Finnish culture, and I still observe it among Finnish artists: *Glassenheit* (calmness) as a concept that Richard Rorty identified as a conscious life strategy.

From this position we may patiently observe how the hegemonic white box culture will open up even further and blend with real life, and as a result, as Groys argues, the distinction between the old and the new eventually collapses.

THREE

On 13 July 1978, Anatoli Bugorski, a particle researcher at the Institute for High Energy Physics in Protvino, was checking a malfunctioning piece of equipment when the safety mechanisms failed. Bugorski was leaning over the equipment when he stuck his head in the path of the proton beam. Reportedly, he saw a flash “brighter than a thousand suns,”¹ but did not feel any pain.

Bugorski survived and even completed his Ph.D. There was virtually no damage to his intellectual capacity.

In popular science journals this sensationalist news story re-emerged under the title “The man that stuck his head in the particle accelerator”.

Possible metaphors are running amok, as one imagines a beam of proton shooting right through the brain of a human organism.

To remain in the same arena, I would provokingly like to compare the time period immediately before exiting an art academy with the activities among the protons inside a linear particle accelerator. First, we should again consider the impact of the external forces. There is an electro-magnetically induced field that determines navigation and velocity. In this field, the particles become charged, gain speed and align themselves to vibrant beams. They literally stick together within this enormous force.

From my own experience, and that of my peers at that time, I can confirm that hardly on any occasion (after the academy years) will artists form similarly powerful coalitions. The artists not only stimulate each other’s artistic processes but they also help their peers in other ways: they can help with the development of an idea or offer insight into the theoretical process or the physical installations. They can even offer all kinds of constructive criticism. The indispensable peers act like omnipresent neighboring particles in mutually agreed labor exchange, all united in the same onward moving trajectory.

Whenever a passage gets narrower there is friction and acceleration. And within this velocity, this very time period should not be imagined with start and end points, but rather as a pronounced state of becoming. Deleuze and Guattari have defined this becoming as a line “that is not defined by the points it connects or by points that composes it; on the contrary, it passes between points, [...] It has neither beginning nor end, departure nor arrival, origin nor destination. [...] A line of becoming has only a middle, a middle is not an average, it is fast motion, it is the absolute speed of movement”².

But what is actually set in motion in our case? During the graduation process students may look into the past as much as they look into an uncertain future. But are they

aware of the ongoing acceleration? Hito Steyerl reminds us in his work *In Free Fall* that the experience of falling is dramatically relational – that we need to know what it is that we are speeding or falling towards.

There are well-known and much discussed pressure factors that occur along the process of propelling oneself out of the academy and towards the world. It is a passage that no doubt can be quite bumpy, not to say painful. It is not the time of life-changing enlightenment, “brighter than a thousand suns”. At this point I should admit that my romantic analogy shamelessly disregards the ultimate purpose of the accelerator, which is to smash particles in high velocities: the faster the speed, the harder the clash. It is a fearsome process which creates unimaginable temperatures and radiation, not to mention the unknown effects of the production of dark matter. Likewise, it should be mentioned that the accident did leave a mark on Anatoli Bugorski – one side of his face was paralyzed.

It is for these shattering side effects, having being hit by criticism by the very same supportive peers that are an integral part of this process, bruised up by occasional self-doubts, or simply staring too long into the light, what defines this trajectory as an essential life experience.

20

21

TWO

Is the transition really a flight into the unknown? We may find more unknowns on the other side of the equation: among the encouragement towards analytical and critical proficiency there is an open field of the well-cherished unknown. Or, as Irit Rogoff calls it, the “not-yet-known-knowledge”. She asks the following question from a pedagogical perspective: “how might we know what we don’t yet know how to know”. Knowledge, she argues here, should “unfold through its own urgencies.”³

More than in the previous years, I observe the development of graduation works in which the urge to express an idea of transition or passage, but also a leap into the unknown, are inscribed into some of the students’ art-works themselves.

In the present exhibition one can find: a door which is opened with hesitation; an ultra-narrow passage through

which the spectator is prompted to wind through; archives of strangers; lots of vehicles – those who describe a passage by connecting two cultures, others stuck in detritus, or with a passenger exiting; finally two works about transformation, making the exhibition the ultimate passage itself: ultra-slow performative drawings and a piece containing growing mushroom cultures, both aligned with the duration of the exhibition.

ONE

Just then the pressure gauge indicated we were no more than twenty feet from the surface. Separating us from the open air was a mere tract of ice. Could we break through it?

Perhaps! In any event the Nautilus was going to try. In fact, I could feel it assuming an oblique position, lowering its stern and raising its spur. The admission of additional water was enough to shift its balance. Then, driven by its powerful propeller, it attacked this ice field from below like a fearsome battering ram. It split the barrier little by little, backing up, then putting on full speed against the punctured tract of ice; and finally, carried away by its supreme momentum, it lunged through and onto this frozen surface, crushing the ice beneath its weight.

The hatches were opened – or torn off, if you prefer – and waves of clean air were admitted into every part of the Nautilus.

— Jules Verne: *20,000 Leagues under the Sea* (1870)

Casper Stracke is Professor of Contemporary Art and Moving Image at the Academy of Fine Arts, University of the Arts Helsinki.

(1) Gennady Dernovoi: “Anatoli Bugorski’s Personal Chernobyl” Izvestiya newspaper, 23 January 1998.

(2) Deleuze and Guattari, “A Thousand Plateaus” (1980) p. 323

(3) Irit Rogoff: “Academy as Potentiality” Summit – Non-aligned initiative in Education Culture Kein.org / Multitude.e.V. 2007

TAITEILIJAT

ARTISTS

EXHIBITION LABORATORY

Anikó Kuikka
 Carine Fabritius
 Heli Kaskinen
 Kati Roover
 Kemal Can
 Migle Duncikaite
 Mika Helin
 Ninni Wager

Riitta Kopra
 Ristomatti Myllylahti
 Sanna Kumpulainen
 Sanni Saarenpää
 Tiina Palmu
 Tuukka Haapakorpi
 Ville Vainio

EXHIBITION LABORATORY

Anikó Kuikka
 Carine Fabritius
 Heli Kaskinen
 Kati Roover
 Kemal Can
 Migle Duncikaite
 Mika Helin
 Ninni Wager

Riitta Kopra
 Ristomatti Myllylahti
 Sanna Kumpulainen
 Sanni Saarenpää
 Tiina Palmu
 Tuukka Haapakorpi
 Ville Vainio

LISÄTILA

Aava Vilinka Kätkö
 Annina Åsvik
 Federico Ortegón
 Henna Jula
 Henna Laininen
 Iina Heiskanen
 J. A. Juvani
 Jaana Ristola

Josefina Nelimarkka
 Jussi Meuronen
 Kristin Wiking
 Kristina Janni Ståhl
 Maria Pääkkönen
 Matti Koskinen
 Teemu Kangas
 Toni R. Toivonen

LISÄTILA

Aava Vilinka Kätkö
 Annina Åsvik
 Federico Ortegón
 Henna Jula
 Henna Laininen
 Iina Heiskanen
 J. A. Juvani
 Jaana Ristola

Josefina Nelimarkka
 Jussi Meuronen
 Kristin Wiking
 Kristina Janni Ståhl
 Maria Pääkkönen
 Matti Koskinen
 Teemu Kangas
 Toni R. Toivonen

PROJECT ROOM

Felicia Honkasalo
 Henna Tanskanen
 Iiu Susiraja
 Jakob Johannsen
 Joel Slotte
 Joonas Järvi

JP Kaljonen
 Martins Rozenfelds
 Mikko Tapio
 Monika Czyzyk
 Roma Auskalnyte
 Tatu Gustafsson

PROJECT ROOM

Felicia Honkasalo
 Henna Tanskanen
 Iiu Susiraja
 Jakob Johannsen
 Joel Slotte
 Joonas Järvi

JP Kaljonen
 Martins Rozenfelds
 Mikko Tapio
 Monika Czyzyk
 Roma Auskalnyte
 Tatu Gustafsson

24

25

ROMA AUSKALNYTE

1988

Silute, Liettua - Lithuania

Taidegrafiikka - Printmaking

Toisinaan meitä rangaistiin koulussa:
jos oli käyttäytynyt huonosti, ei seurannut
opetusta tai tehnyt, mitä käskettiin, joutui
nurkkaan polvistumaan kuivattujen her-
neiden päälle.

Onko totuutta mahdollista löytää kirjasta?
Suhtaudun epäilyksellä kirjoitettuun tek-
stiin ja ajatuksen kirjoitetusta tiedosta.
Tästäkin huolimatta noudatan kirjoitettu-
ja ohjeita joka tapauksessa...

Olen päättänyt käyttää omaa kehoani
painolevynä, painokoneena – jopa värinä.
Riippumatta siitä, käytänkö paperia vai
kehoani, voin tuottaa painojälkiä, relief-
painoja, kirjaimia ja merkkejä. Miksi en
voisi soveltaa taidegrafiikan keinuja uuteen
ympäristöön? Tämä työ on ensiko-
keilu, jonka kautta pyrin yhdistämään
medioita, jotka ovat ensisilmäysellä hyvin
erilaisia: taidegrafiikkaa, videotaidetta ja
performanssitaidetta.

There were a punishment in the schools:
if a pupil is misbehaving, not listening and
not doing what s/he is told to do, s/he was
sent into a corner to kneel on a dry peas.

Can truth really be found in a book? I am
suspicious of written texts and written
knowledge. However, it seems that I need
to live by that knowledge anyway...

I have decided to use my own body as a
plate, as a press machine, even as a colour.
Regardless of whether I use paper or my
own body, I can make imprints, relief
prints and print letters or do mark mak-
ing. Why not take the printmaking method
and put it into a new environment? This
work is the first experiment where I try to
combine what on a first glance seem to be
very different medias: printmaking, video
and performance art.

Punishment
2015, videoinstallaatio

Punishment
2015, video installation

www.roma-auskalnyte.eu
r.auskalnyte@gmail.com

26

KEMAL CAN

1979
Helsinki
Maalaus - Painting

143 sanaa taiteesta

167 words about art

Viimeinen pisara
2015, käsite mdf:lle

The Last Drop
2015, concept on mdf

kemal.can@email.com

MONIKA CZYZYK

1989

Kielce, Puola - Poland

Tila-aika - Time and Space

Myönnän, että tämä on totta, näin minä teen asioita. Miten tämä toimii? En tiedä. Onnea vai intuitiota?

Pitaisikö minun kuvata? Pidentää vartaloani ja kiinnittää siihen kamera? Vielä muutama vuosi sitten kuvasin paljonkin, mutta sitten joku varasti kiintolevyni. Traumaattista. Menin takaisin paikkaan, johon olin vahingossa päätynyt vuonna 2012. Kyseessä oli Michendorfissa sijainnut varasto. Löysin sieltä jonkun hylkäämiä MiniDV-kasetteja.

I have to admit that it is true, that's what I do. How does this come about? Don't know. Luck or intuition?

Should I film? Extend my body and add a camera to it? I filmed a lot some years ago until someone stole my hard drives. That was traumatic. I returned to a place where I had accidentally ended up in 2012. It was a storage house in Michendorf. There I found some boxes of abandoned MiniDVs.

I Sent Him a Rabbit
2015, kuvakaappaus videosta

I Sent Him a Rabbit
2015, print screen from video

www.monikaczyzyk.org
czyzyk.monika@gmail.com

30

MIGLE DUNCINKAITE

1989

Kaunas, Liettua - Lithuania

Maalaus - Painting

Taidemaalarina olen kiinnostunut poliittis-historiallisista tapahtumista ja kaikesta näiden aiheiden ympärillä olevasta.

Tarinat ovatkin minulle erittäin tärkeää materiaalia. Yhdistän ne omiin kokemuksiini ja paikkoihin, joissa olen käynyt. Myös vanha kaupunkiteollisuus, jolla on historiallista arvoa, kiehtoo minua: vanhat rauniot, bunkkerit ja linnakkeet – niiden pinnat ja rakenteet sekä tarinat niiden takana.

Maalaussissani käytän usein öljyvärejä ja harmaasävyjä. Kirkkaampia värejä en sen sijaan enää käytä, sillä pyrkimykseni on luoda nostalginen ja surumielin tunnelma, jossa historian eri vaiheet kytkeytyvät henkilökohtaisiin tunteisiin. Haluan varmistaa, että emme unohda menneitä aikoja ja että pyrimme entistä paremmin ymmärtämään ajankohtaisia tapahtumia.

As a painter, I am interested in political and historical events and everything related to these topics.

Stories are important material for me. In my work I am combining them with my personal experiences and the places I have seen or experienced. I am also attracted to old urban industry that has historical value. Old ruins, bunkers and forts fascinate me – not only their surface or the way they are structured but also their stories.

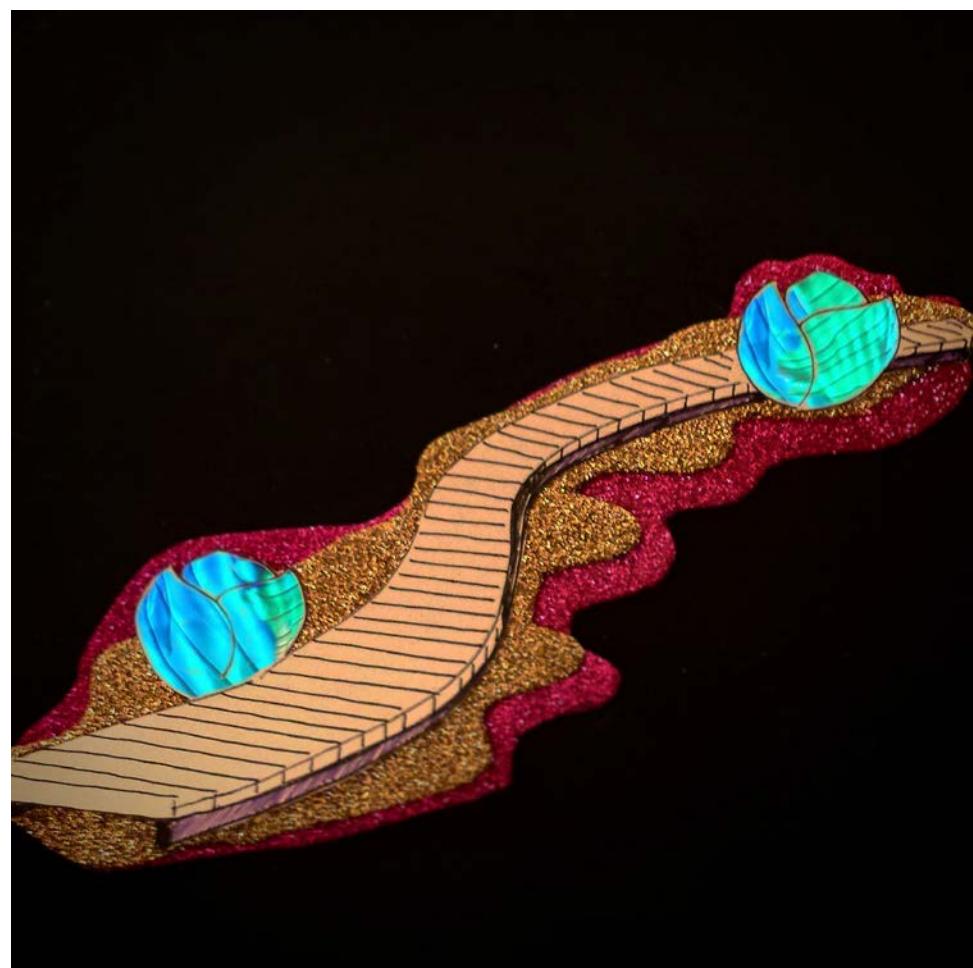
In my paintings I am predominantly using oils and monochrome colours. I am avoiding using vivid colours because usually I attempt to create a heavy atmosphere which combines historical parts and personal emotions. I am interested in ensuring that we do not forget what has happened in the past and that we increase our understanding of the current events.

Nimetön
2014, sekateknikka kankaalle

Untitled
2014, mixed media on canvas

migleduncikaite@gmail.com
<http://miglead.wix.com/migleduncikaite>

31

32

CARINE FABRITIUS

1978

Tampere

Tila-aika - Time and Space

Courage in love is to love without measure.

Taianomaisten kokemusten ja illuusioiden luominen kiinnostaa minua. Tärkeitä elementtejä työskentelyssäni ovat tilallisuus ja kokemuksellisuus ihmisen mittasuhdeissa. Olen hakenut inspiraatiota lapsille suunnatuista tarinoista ja lastenkirjojen kuvituksista.

Katsojalle haluan tarjota mahdollisuuden astua hetkeksi pois kadun hälinästä ja sueltaa taikamaailmaan, joka on yllätystä täynnä. Voisiko maagisuuden nähdä myös jokapäiväisessä elämässä?

Courage in love is to love without measure.

My interest lies in creating magical experiences and illusions. Important elements in my work are the element of space and experiences on a human scale. I was inspired by children's tales and illustrations of children's books.

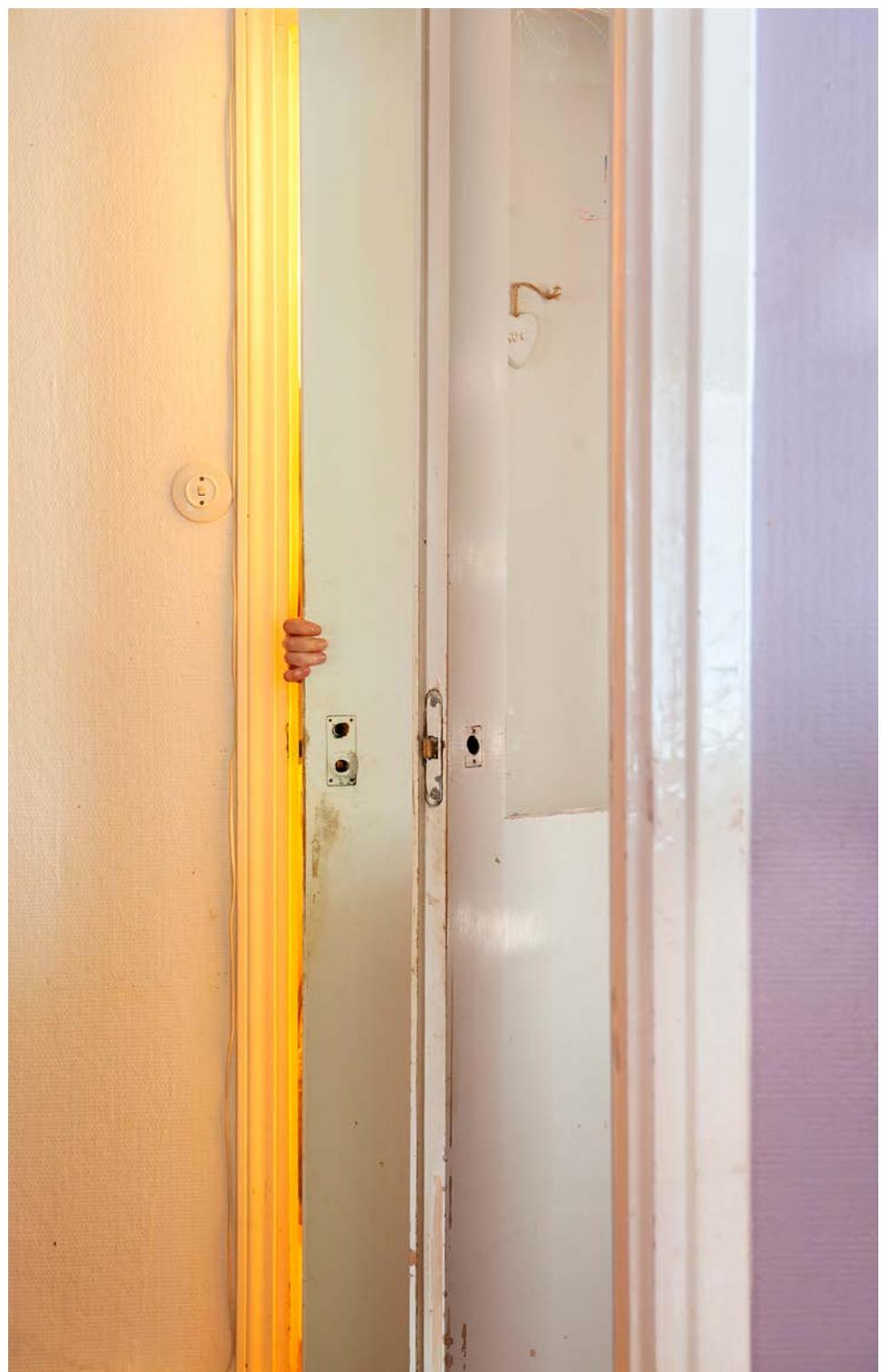
I wish to present the viewer with an opportunity to step away from the bustle of the busy streets and to become immersed in a world of magic that is full of surprises. Is it also possible to see glimpses of magic in everyday life?

/
2015, installaatio

/
2015, installation

carine@aurinko.org.uk

33

34

TATU GUSTAFSSON

1979

Perniö

Tila-aika - Time and Space

Avaan autotallin oven avaimesta vetämälä. Sisällä kompastun pahvilaatikkoon, sillä autotalli on pilkkopimeä ja valokatkaisija on tallin toisessa päässä. Sisällä kaikki ovet ovat auki, koska niitä ei voi sulkea. Myös vessan ovi. Se on kiusallista silloin kun on vieraita. Eteisen lattialla on hämähäkki. Niitäkin on näkynyt nyt enemmän. Avaan jääkaapin oven työtämällä sormeni tiivisteiden väliin. Haarukan saan laatikosta avaamalla kaikki vetolaatikot järjestyksessä alhaalta ylöspäin. Haluaisin mennä parvekkeelle, mutta ovea ei saa auki. Käyn vessassa, ja jätän vahingossa sormeni oven väliin. Kuulen pamahduksen, kun yksi ovista painetaan kiinni. Nuorempi poikani on sulkenut huoneensa oven ja nyt minun on keksittävä keino avata se. Löydän autotallista sopivan kokoinen neliöraudan. Ovi on taas auki. Lapsi on rauhallinen. Teen pahvista ja teipistä esteen, joka estää ovea sulkeutumasta. Poika ihmettelee, miksi en vain ostanut kaupasta ovenkahvoja, miksi ne pitä viedä kodistamme. Selitän, että halusin nähdä, miten teos vaikuttaa meidän elämäämme näyttelyn aikana. Lapsi nauraa.

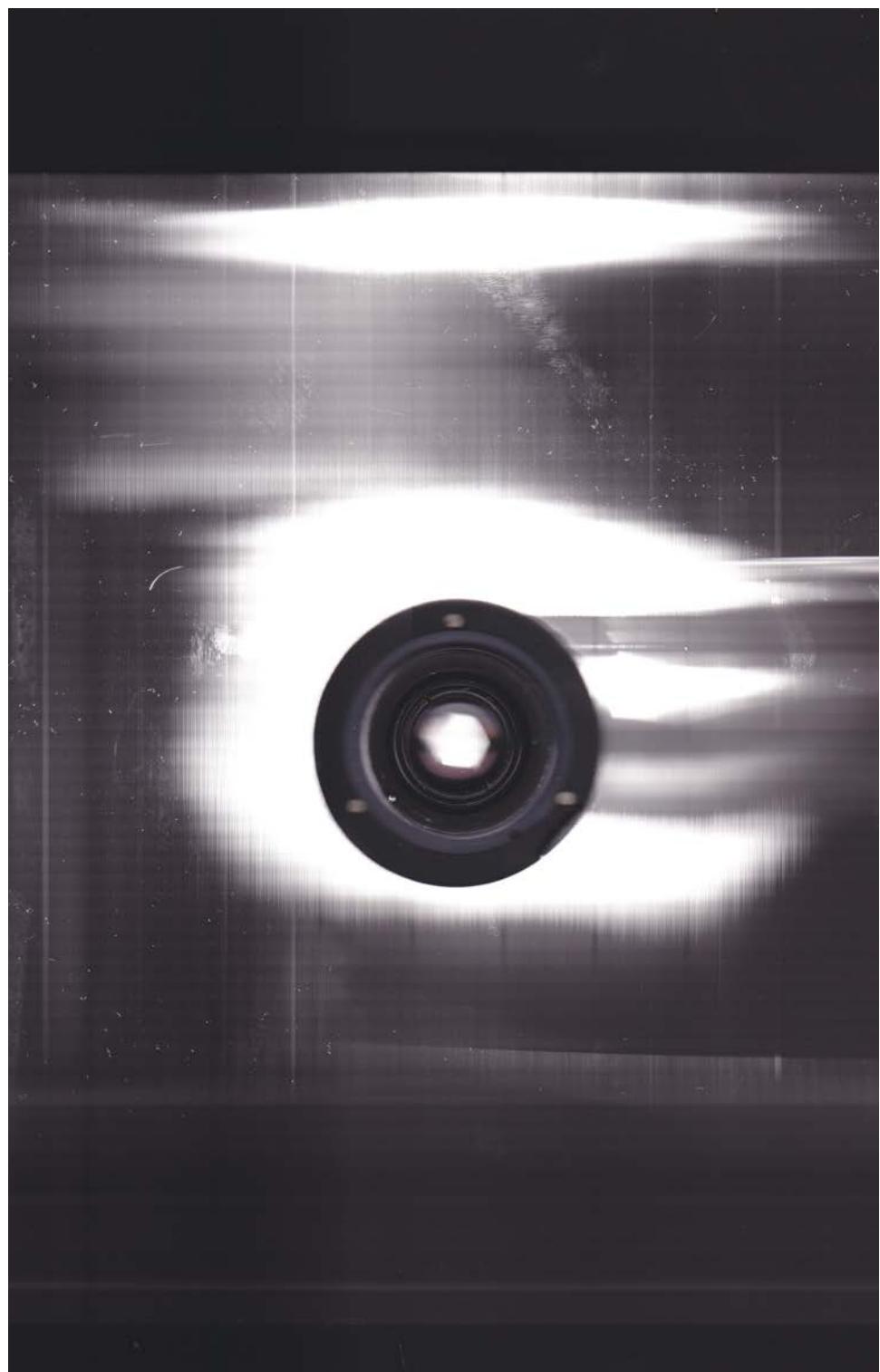
I pulled on the key and opened the garage door. It was pitch black inside, and I stumbled on a cardboard box as I made my way to the light switch at the other end of the room. Every door inside is open because they can't be closed. This includes the toilet door. Quite embarrassing when you have guests. There's a spider on the hallway floor. It seems that there have been more of them recently. I open the fridge door by pushing my fingers between the seals and get a fork by opening each cabinet drawer from the bottom to the top. I'd like to go to the balcony, but I can't open the door. Then I hear a bang as one of the doors is slammed shut. My younger son has closed the door to his room, and now I need to find a way to open it. I find a square iron bar from the garage that will do the trick. The child is calm. I make an obstacle from tape and cardboard to prevent the door from closing. My son asks me why I just didn't buy door handles from the store and why they had to be removed from our house in the first place. I tell him that I wanted to see how the work affects our life during the exhibition. The child laughs.

All the Handles from My House
2015, installaatio

All the Handles from My House
2015, installation

tatugustafsson@gmail.com
www.cargocollective.com/tatugustafsson

35

36

TUUKKA HAAPAKORPI

1983
Helsinki
Tila-aika - Time and Space

Nainen söi kuitin hampurilaisessa

Nainen söi kuitin hampurilaisen välissä helsinkiläisessä hampurilaisravintolassa viime tiistaina.

"Olin kai sitten syönyt sen. En tiedä, kuitti oli kai jotenkin luiskahtanut sinne salaatin joukossa. En oikeastaan huomannut sitä aluksi ollenkaan."

Ravintolapäällikkö myöntää, että näin on saattanut tapahtua. "Kuitti oli kai jotenkin joutunut tiskiltä puolelle, jolla hampurilaiset tehdään. Yleensä tällaista ei kuitenkaan tapahdu."

Jono kiemurteli Franzéninkadun Siwan sisällä helteisenä päivänä. Olut oli lähes loppu vaikka päivä oli vasta vähän yli puolen. Mieheltä puuttui sormia. "Kerran Kemijoen patoa rakentaessa kun valu kaadtettiin muottiin, sinne jäi alle mies, ei ehtinyt pois alta."

Tärinä, kuume ja kouristukset kestivät koko päivän. Kun se lopulta oli ohi, katselleni sitä, oli aivan kuin sillä olisi ollut pienet kasvot ja kädet.

A woman ate a receipt in a hamburger

A woman ate a receipt in a hamburger last Tuesday.

"I guess I must have eaten it then. I'm not sure, maybe the receipt was mixed in with the lettuce and somehow found its way into the hamburger."

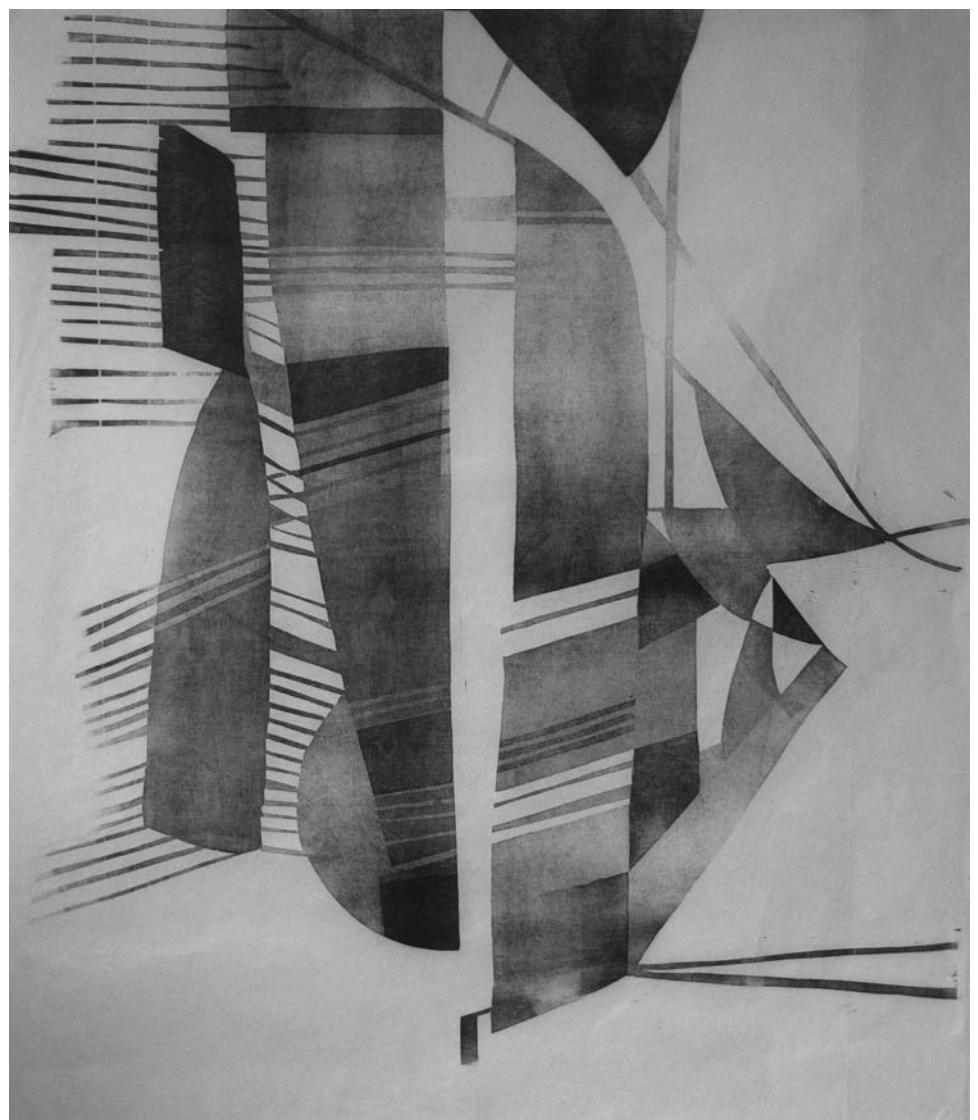
"It's possible that the receipt somehow travelled from the counter to the open kitchen where the hamburgers are made. This doesn't usually happen, though", the restaurant manager said.

The queue crept inside the market at Franzéninkatu. It was a hot one, and although it was only slightly past noon, beer was already almost out. The man was missing fingers. "I used to work at a construction site for one of the Kemijoki Dams, pouring cement into the moulds. Once I saw a guy that got buried underneath the cast. He wasn't fast enough."

The shivering, convulsions and fever lasted all day. When it was finally over, as I glanced into the water between my thighs, it was as if it had a face and hands.

troktmongolol@gmail.com

37

38

IINA HEISKANEN

1974
Helsinki
Taidegrafiikka - Printmaking

Työskentelen havainnoiden ympäristöni muotoja, rakenteita ja ilmiöitä. Tämänhetkisen työskentelyni keskiössä ovat museo- ja galleriatiloissa havainnoimani taide-esineiden varjot ja niiden muodostama rinnakkainen maailma. Teosten varjot, joita ei varsinaisesti ole tarkoitettu havainnoitavaksi, näyttävät minulle itsenäisinä kuvina. Kuvan alkuperäinen muoto muuttuu muuksi.

Lähestyn kulloistakin teemaa kokonaisuutena, joka muodostuu yksittäisistä teoksista. Teokset ovat tilassa suhteessa toisiinsa ja käyvät vuoropuhelua keskenään. Työstän valitsemiani aiheita valokuvaamalla ja piirtämällä ja lopulta toteutan ne puupiirroksina ohuelle japaninpaperrille.

Teokset sarjasta *Infrasonic* ovat saaneet innoituksensa äänitaiteesta ja äänitaide-teoksista, mutta ne ovat hiljaisia tai niiden taajuus on niin matala, ettemme pysty kuulemaan niitä. Teosten sävyskaala tukee niiden hiljaisuutta.

Infrasonic #1
2015, puupiirros Japanilaiselle
kozo-paperille, 100 x 120 cm

Infrasonic #1
2015, woodcut on Japanese
kozo-paper, 100 x 120 cm

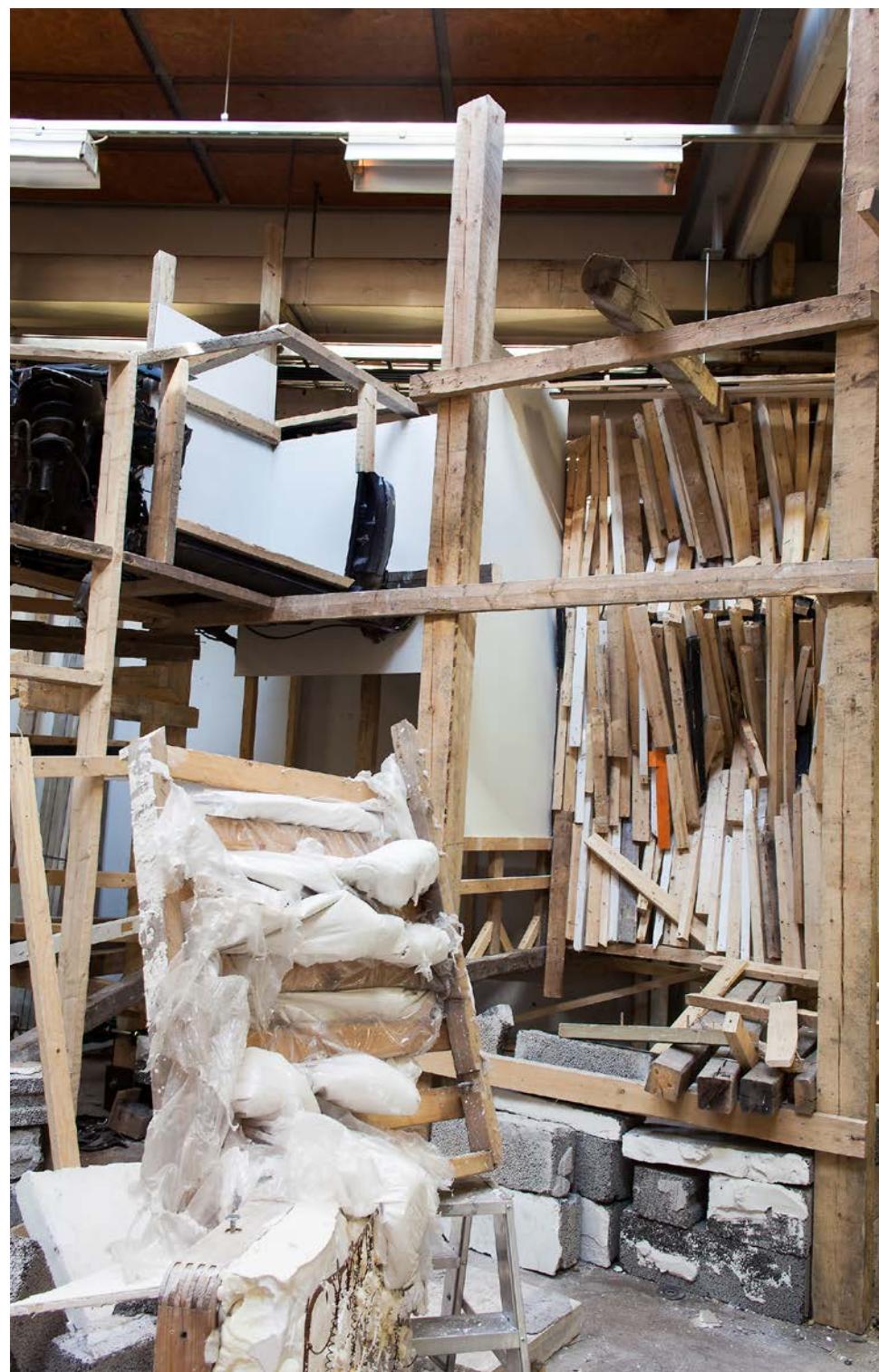
In my work I observe the shapes, structures and events in my environment. At the moment I mainly focus on the shadows of artworks at museums and galleries and the parallel worlds created by them. I see the shadows, which are not intended to be observed, as independent images. The original shape of the work is transformed into something else.

I approach each theme as a whole that consists of individual works. Each work is spatially connected, and in interaction, with the other works. When I have chosen a theme, I work on it by drawing pictures and taking photographs. The final work consists of woodcuts on thin Japanese paper.

The works in the *Infrasonic* series have been inspired by sound art and sound installations, but because these sounds are either very quiet or their frequency is very low, we cannot hear them. The range of shades in the works complements their silence.

39

www.iinaheiskanen.com
heiskanen.iina@gmail.com

40

MIKA HELIN

1978

Sipoo

Kuvanveisto - Sculpture

Kun tilasta tulee minulle paperi. Kun naulapyyssytä tulee kynäni ja materiaalista pinta, joka täyttää tilan. Syntyy jotain, joka kohta katoaa. Minun kieleni, jonka muoto on vapaa ja elää hetkessä.

Teokseni ovat tilaan rakennettuja kokonaisuuksia, joissa piirtäminen on tekemiseni lähtökohta. Pohdin kaksi- ja kolmiulotteisen maailman yhtymäkohtia. Puu materiaalina on kuin kynän viiva ja valmiiit objektit kuvakollaasieni ainesta.

Teen alustavan suunnitelman sen perusteella, millaiseen tilaan teos rakentuu. Työskentelyssäni luotan intuitioon. Tehdyt valinnat sekä pohjautuvat että vaikuttavat vuosien varrella kertyneeseen tietoon.

Teosten fyysinen elinkaari on lyhyt. Rakennan teoksen, jonka jälkeen dokumentoin ne mahdollisimman hyvin. Tämän jälkeen puran teoksen. Jäljelle jää dokumentaatio teoksesta ja ihmisten muistot teoksen kokemisesta.

Still Life of Spaces
2015

When a space becomes my paper. When a nail gun becomes my pen and the material a surface that fills the space. Something is created that will soon disappear. My language whose form is free and ephemeral.

My works are assemblages based on drawing. I ponder upon the convergence of the two-dimensional and three-dimensional worlds. Wood is like a pencil line as a material, and I use the finished objects as elements in my collages.

I plan my works according to the space in which they will be built. The role of intuition is crucial. The choices I make are based on the information I have acquired over the years.

The physical life span of my works is short. First I construct the work and document it as well as I can. Then I disassemble it. What is left behind is the documentation of the work and people's memories of experiencing it.

41

mika.helin@yahoo.com

42

FELICIA HONKASALO

1986
Helsinki
Tila-aika - Time and Space

Käytän työssäni isoisältäni perimiäni esineitä, asiakirjoja ja valokuvia. Isoisäni oli työlleenv omistautunut, ja saamani perintö oli tietyllä tavalla epätavallinen. Se koostui kiviaineksesta, sulatusuunien teknisistä piirustuksista ja valtavasta määrästä metalluja ja kaivostoiminta käsitleviä kirjoja. En koskaan kunnolla tuntenut isoisäni, joten muistoni hänenstä ovat syntyneet mielikuvituksen avulla, niin että olen mielessäni jälleenrakentanut sekä henkilön että tietyn, jo kadonneen ajan, jolloin hän eli. Pidän teoksia eräänlaisena kokoelmana, ja kuten kaikki kokoelmat, ne herättävät tunteen jatkuvasti läsnä olevasta poissaolosta.

Pyrin minimalistisella visuaalisuudella paljastamaan tarpeemme pitää kiinni katoavaisesta tekemällä siitä pysyvän tallenteen – ja dokumentoimalla tämän pyrkimyksen epäonnistumisen. Emme enää takerru katoavaan esineeseen tai henkilöön, vaan johonkin, mikä tulee näkyväksi ja olevaksi katoamisen hetkellä: ikään kuin se viimeinen katse jonka se kohdistaa meihin, tai se viimeinen vilahdus katoavasta, josta voimme pitää kiinni.

Matter No. 2188 (sarjasta Grey Cobalt)
2014, valokuva, pigmenttivedos, 32 x 40 cm

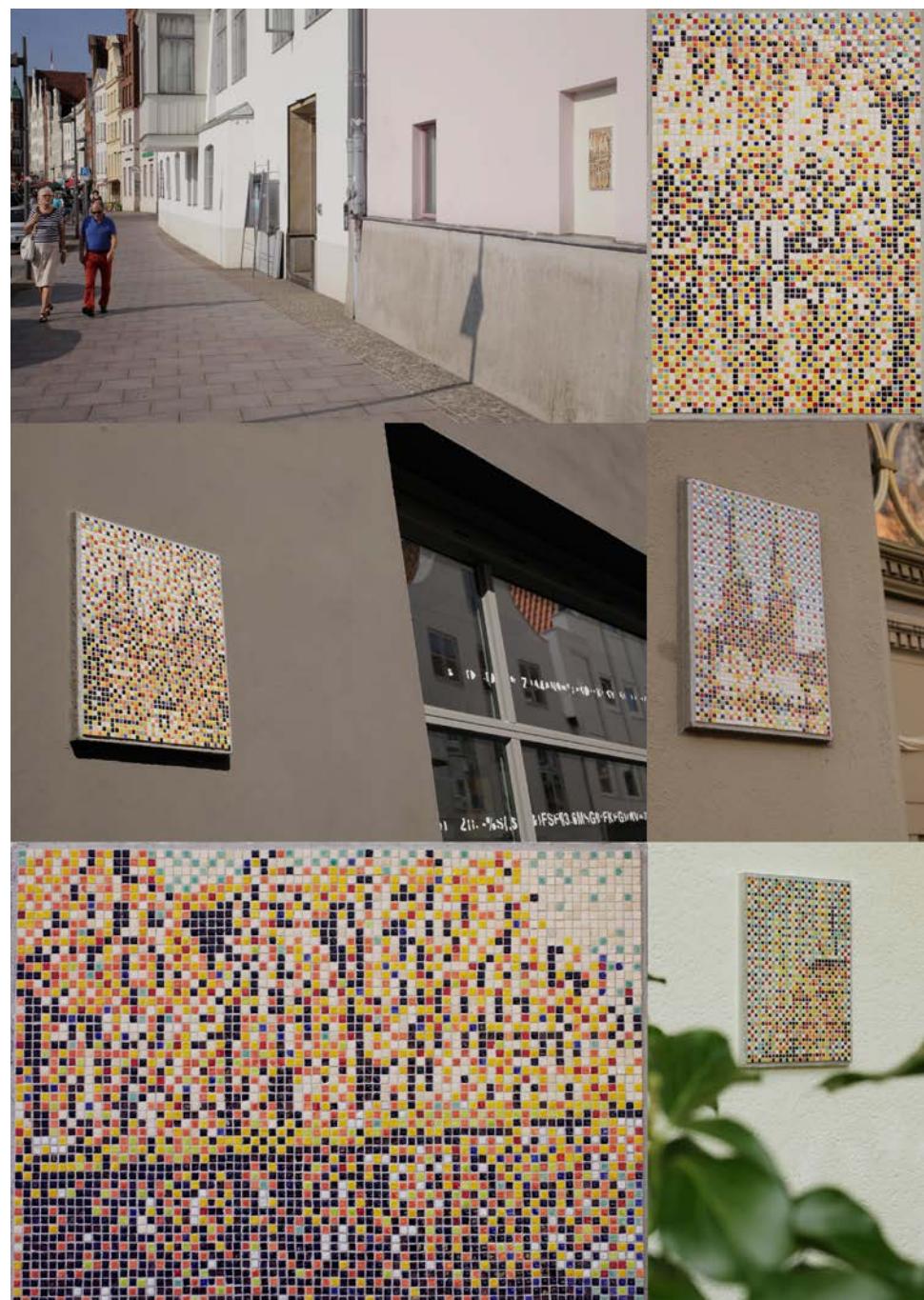
Matter No. 2188 (from the series Grey Cobalt)
2014, photograph, pigment print, 32 x 40 cm

My work uses objects, documents and photographs inherited from my late grandfather. Being a man dedicated to his work, the inherited artefacts were not perhaps the usual heirlooms, but rock matter, technical drawings of blast furnaces, and an encyclopaedia worth of books on metals and mining. Having never known him, remembering for me is an act of reconstructing through imagination not only a person, but a world that once existed. I like to think of the work as a capsule of space and time like that of a cabinet of curiosities, where the disparate collected objects help one form a tactile experience of a lost world. And like all collections, they evoke an ever present absence.

By exploring these ideas through photography the work is also a commentary on photography itself. Through very minimal visual information, I try to unfold and make use of this impulse, we have to grab hold of that which is evanescent by making a permanent record of it, and the failure of making that record. What is held onto through a photograph, is no longer the disappearing object itself but something that appears or becomes visible in the moment of its vanishing: as it were, the last glance that it casts at us, or the last glimpse of it that we can catch.

felicia@feliciahonkasalo.com
www.feliciahonkasalo.com

43

44

45

JAKOB JOHANNSEN

1985
Eckernförde, Saksa - Germany
Maalaus - Painting

Olen yhdeksän vuoden ajan tutkinut kuvien eri funktioita. Työni juontaa valokuvausopintoihini, ja olen pääasiassa käsitellyt digitaalisten kuvien käyttöä arkielämässä tuomalla kuvat osaksi julkista tilaa tai kytömällä ne tilaan liittyviin tapahtumiin. Viime aikoina olen tutkinut digitaalisten kuvien siirtämistä käsiteöprosesseihin, kuten maalaukseen, laatoitukseen ja liisteröintiin, sekä näiden prosessien ja arkitehtuurin välistä vuorovaikutusta. Käytän ristikorakenteen suorakulmaisia elementtejä, kuten pikseleitä tai kaakelilevyjä, digitaalisen kuvan kielenä ja meta-järjestelmämiin upottettujen valokuvien metaforana.

Through the background of photography studies I have been exploring functions of images for about nine years. I am mainly dealing with the use of digital images in everyday life and bringing them in a public space or site-specific situations. In recent projects I have worked with digital images transformed to handmade processes, such as painting, tiling and paste glueing in interaction with architecture. The square elements in grid structures, such as pixels and ceramic tiles, are used as language of the digital image and as metaphor for meta-systems embedding photography.

HENNA JULU

1990

Turku

Maalaus - Painting

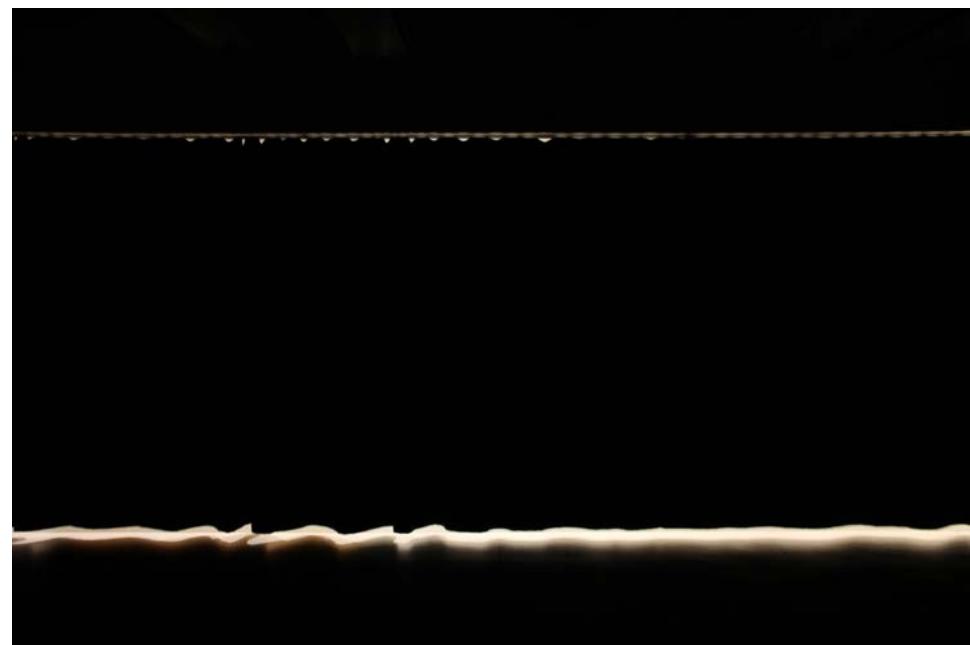
Maalaan aiheita, joiden alkuperä palautuu luontoon. Maalatessa seuraan kaarevaa, tasapainoon pyrkivän kasvun organista liikettä. Siveltimenvetojen suunta ja nopeus ovat näkyviä. Alkupisteen ja lopputuleman välissä on valintoja, eristämistä ja yhdistämistä, sekä kaikki se, mikä on valintojen ulottumattomissa. Vuodenajan hämäryyttä ei voi säätää. Kokonaisuudet tulevat esiin ja hälventyvät, jotain hajoaa ja rakentuu samanaikaisesti asioiden törmäessä kankaalla. Pinnan heijastukset ja sen alainen syvyys muodostavat tilan. Maalauspohjan valkoisuus on valo, joka loistaa läpinäkyvän maalikerroksen läpi.

The themes of my paintings arise from nature. As I paint, I follow the curved organic movement that is constantly striving for equilibrium. The direction and speed of the brush strokes are visible. Between the initial and the end state there are choices, separation, coalescence and all that which lies beyond choice. You cannot determine how dark a season is. Totalities will emerge and dissipate; something falls apart and is simultaneously put together as different things collide on canvas. The reflections of the surface and the depths below create a space. The white background of the canvas is a light that shines through a transparent coat of paint.

Yksityiskohta teoksesta
2015

A detail from the work
2015

www.hennajula.com
henna.jula@gmail.com

J. A. JUVANI

1988
Ylitornio
Tila-aika - Time and Space

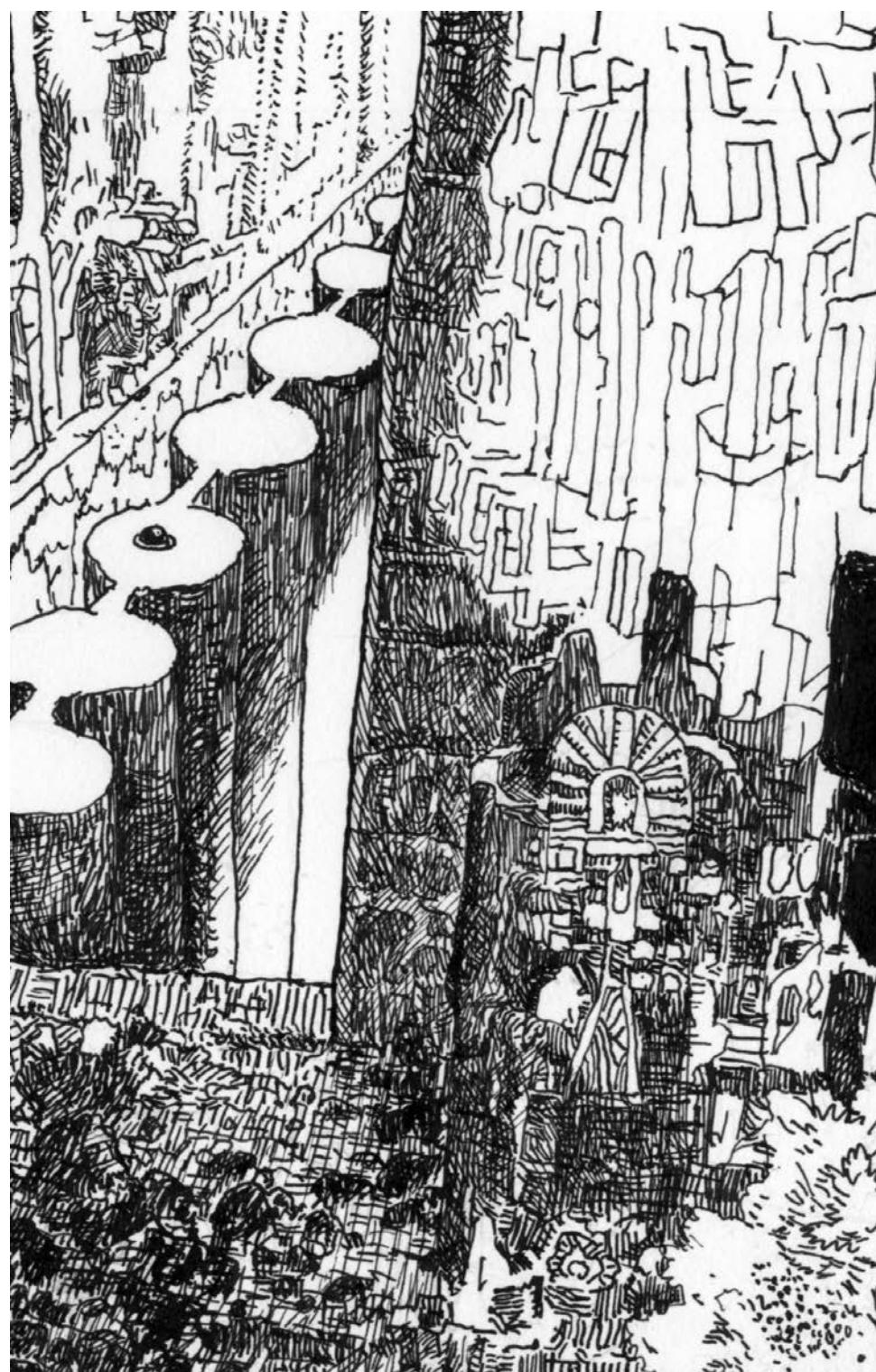
Tanatologia
[Teossaarja kuolemasta, 2015](#)

Thanatology
A series of works about death, 2015

Prologue
2015, valokuva

Prologue
2015, photograph

jajuvani.wordpress.com
j.a.juvani@gmail.com

50

JOONAS JÄRVI

1986

Puumala

Taidegrafiikka - Printmaking

*Tuhansia vihreitä käytäviä, kesken jääneitä
labyrinttejä, sumuisessa solassa. Korkealla
muurilla astelee kirkkaan valkeaa koira – joku
huuttaa sen nimeä.*

*Yritän piirustuksissani tavoittaa sen, mitä
aikoinaan koin katsellessani kotimme ul-
lakolla piirrosfilmejä tarinoista, joiden ei
olisi koskaan pitänyt päättyä.*

*Thousands of green passageways, unfinished
mazes in a foggy pass. A bright white dog is
walking on a high wall – somebody calls its
name.*

In my drawings I try to capture the feeling
I used to have when I was watching car-
toons in our attic about stories that should
never have ended.

Akvedukt (yksityiskohta)
2015, muste paperille

Aqueduct (detail)
2015, ink on paper

joonasjarvi@gmail.com

51

52

JP KALJONEN

1976

Lieksa

Tila-aika - Time and Space

Suomalainen yhteiskunta eriarvoisuu ja koulutuksen tasa-arvo vähenee. Helsingissä ja muissa isoissa kaupungeissa peruskoulujen oppilasrakenne on muuttunut radikaalisti 2000-luvulla. Tärkein syy oppilasrakenteen muutokseen on asuinalueiden eriytyminen. Toinen asiaan keskeesti vaikuttanut tekijä on koulushoppailu, joka antaa vanhemmille vapauden valita lapsensa koulu.

Behind the Blackboard on keväällä 2015 yhteistyössä pedagogi Lauri Ståhlbergin kanssa erään Itä-Helsingin lähiön ala-asteella sekä taideaineisiin painottuneella keskustan ala-asteella toteutettu yhteisölähtöinen hanke. Projekti nostaa esille oppilaiden kokemukset kahden erilaisen oppilasrakenteen omaavan koulun arjesta tämän päivän Suomessa.

Hanke toteutettiin videotyöpajoissa, joissa oppilaat peilasivat ja analysoivat kahden erilaisen ala-asteen kouluyhteisöjä. Työpajojen tavoitteena oli antaa oppilaille syvempi ymmärrys erilaisten kouluyhteisöjen sosialisesta rakenteesta sekä vuorovaikutuksesta kouluyhteisöjen sisällä. Työpajoissa tehtyjen analysien perusteella hankkeessa kehitettiin oppilaiden kanssa tapoja muuttaa sekä kyseenalaistaa oppilaiden kouluyhteisössä haitallisiksi kokemia käytäntöjä.

Lisätietoja projektin verkkosivulta:
www.behindtheblackboard.info

Kuvassa vasemmalta:
Viivi, Tinka, Emilie, stillkuva videosta

From left:
Viivi, Tinka Emilie, still from video

Finnish society and education system are becoming increasingly unequal. Student demographics have changed radically both in Helsinki and in the other large cities in the twenty-first century. The most important reason for this development is residential segregation. Another significant factor is school shopping, where parents are allowed to pick any school for their children.

Behind the Blackboard is a project that was carried out in collaboration with the educator Lauri Ståhlberg in the spring of 2015. The project focused on two primary schools: one in the centre of Helsinki with a focus on art education, and the other one in a suburb in eastern Helsinki. The project introduces the experiences of the pupils in the two schools with very different student demographics in the context of present-day Finland.

The project was carried out in video workshops where the pupils analysed and reflected on the two school communities. The aim of the workshops was to provide the pupils with a more profound understanding of the social structure of different school communities and the interaction within these communities. Based on the analyses made in the workshops, the pupils developed ways of changing and questioning practices which the pupils considered harmful to their school community.

More information on the project's website:
www.behindtheblackboard.info

jp@kaljonen.com
www.kaljonen.com

53

54

55

TEEMU KANGAS

1980
Kuopio
Maalaus - Painting

Teokseni esittävät suomalaisen haja-asutusalueen puusta tehtyä arkipäiväistä esineympäristöä, jossa kaikki on rakenteilla. Musteella paperille maalattu installaatio kertoo käsinkosketeltavan ja abstraktin vuorovaikutuksesta. Jokapäiväisen ympäristön esineet muuntuvat ajattelun kohteiksi. Intuitio ohjaa älyllistä prosessia, konkreettinen on myös ideaa ja päinvastoin. Teos on yhtä aikaa kuva ja paikka.

My works represent everyday wooden items from displaced settlement areas in Finland, where everything is in the process of being built. The installation is made by ink and paper, and it illustrates the dynamic relationship between the concrete and the abstract. Things from ordinary surroundings transform into objects of thought. Intuition guides the intellectual process; the concrete is shown as an idea and vice versa. A piece is simultaneously a picture and a place.

Keskeneräinen teos, osa installaatiosta
2015, muste paperille, n. 60 x 250 x 200 cm

Work in progress, a detail from the installation
2015, ink on paper, c. 60 x 250 x 200 cm

tk.kuvat@gmail.com
www.teemukangas.com

HELI KASKINEN

1981

Järvenpää

Tila-aika - Time and Space

Minua kiinnostavat muistin ja unohtamisen sekä menneisyyden ja nykyisyyden väliset rajapinnat. Lähestyn valokuvissani kokemuksia, jotka ovat jättäneet jälkeensä melankolisen muistijäljen. Minulle valokuva tarjoaa väylän palata menneeseen ja tarkastella hataria muistumia turvallisen välimatkan päästää. Sen avulla voi katsoa sisimpään ja oppia tuntemaan menneisyyden varjot. Kuviani etsin todellisuuden ja epätodellisuuden samanaikaista absurdia olemassaoloa – paikkaa, jossa trauma ja kauneus voivat kohdata.

I am interested in the boundaries between memory and forgetting, the past and the present. In my photographs I explore experiences that remain a sad memory. Photographs provide me with a way of returning to the past and to examine my vague memories from a safe distance. This allows me to take a look within and learn to identify the shadows of the past. I try to combine the absurd simultaneous existence of the real and the unreal in my pictures – a place where beauty and trauma can meet.

Mirror
2013, pigmentivedos

Mirror
2013, pigment print

www.helikaskinen.com
studiohelijohanna@gmail.com

58

RIITTA KOPRA

1982
Hollola
Kuvanveisto - Sculpture

Tapasin öökän ja tapasin puun. Katselin ympärilleni ja päätin, että rakennan itse omat totuuteni. On vapaus valita mistä kiinnostuu, mille antaa arvoa. Mikä on tärkeää? Ja mitä jos sen voisi päättää itse? Meiltä jää huomaamatta niin paljon.

Mietin, miksi ei saisi vetäytyä syrjään, kuinka kauan voi olla poissa kaikesta hössötyksestä.

Toivon, että taide voisi vielä auttaa tässä pyrkimyksessä.

Toivon, että löytyisi alue, jossa olisi oikeasti jotakin vapautta, ei pelkästään ostettua vapaudentunnetta.

Toivon, että tapaan öökötä jatkossakin.

Öökötä, puita, totuksia ja huomioita varten olen tehnyt videoita, veistoksia ja A4-tekstejä.

I met a bug and I met a tree. I looked around and decided that I will construct my own truths. You can freely decide what you are interested in and what you consider valuable. What is important, then? What if you could decide that for yourself? We tend to miss so much.

I thought to myself: why can't you just take a step back? How long can you stay away from all this fuss?

I hope art could help in this.

I hope I will find a place where I can enjoy true freedom instead of having to buy it.

I would also like to meet bugs in the future.

I have made videos, sculptures and a short text of bugs, trees, truths and observations.

59

Kaikki metsäni ja muut paikat (detalji)
2015, hartsi, valo, perhonsidontatarvikkeet

All of My Forests and Other Places (detail)
2015, resin, light, fly tying materials

riittakopra.nettisivu.org
riittakopra@hotmail.com

60

MATTI KOSKINEN

1987

Turku

Kuvanveisto - Sculpture

Teenasioita, jotka kiinnostavat minua ja joita ei vältämättä arvosteta tai pidetä selväjärkisen ihmisen touhuna. Taide on hyvä tekosyy. Olen valmistellut lopputyötäni yli kolme vuotta, ja työ jatkuu yhä. Se on galleriassa, se on sen ulkopuolella, se on kellova saari, se on puutarha, se on koti, se on valtio, se on vapaus, se on ratkaisu.

Saaristossa kasvaneena luonto on minulle tärkeä asia. Kun olen vanha mies, minua edeltäneiden sukupolvien ratkaisujen takia tutut maisemat tulevat olemaan minulle tunnistamattomia.

Jos ymmärrät, että nykyinen kulutukseen perustuva elämäntapamme on uppoava laiva, ota mukaasi mitä tarvitset ja lähdé kauas pois. Etsi itsellesi autio saari tai vaella erämaahan, kunnes et enää kohtaa ainuttakaan ihmistä. Tee luonnosta kotisi, opi elämään sovussa sen kanssa ja toivo parasta.

Masafumi Nagasaki on sanonut: "Joskus kun olen vuorilla, katson alas ja näen kuvaiseni. Kun se on pieni, tiedän olevani sopusoinnussa luonnon kanssa. Jos se näyttää liian suurelta, se on merkki, että läsnäoloni tällä saarella on kasvanut liian suureksi".

Navalon
2015

I do things that interest me, things that are not necessarily appreciated or seen as the work of a sane person. I've been preparing my final work for more than three years and I will continue to work on it. It's in the gallery, it's outside, it's a floating island, it's a garden, it's a home, it's a nation, it's a solution, it's freedom.

Having grown up in the archipelago, nature is important to me. Because of decisions made by generations that came before me, the landscapes dear to me will be unrecognizable when I'm an old man.

If you understand that our present consumerist lifestyle is a sinking ship, take what you need and go far, far away. Find a deserted island, wander deep into the wilderness until there isn't a soul for miles and miles. Make nature your home, learn to live in peace with it and hope for the best.

Masafumi Nagasaki has said: "Sometimes when I'm up on the mountains, I look down and see a simulacrum of myself. When the simulacrum appears small, it means I'm in tune with nature. If it seems too large, then it's a sign that my presence is getting too big on this island"

61

kuvataiteilija.matti.koskinen@gmail.com
www.floatingparadiseproject.org

ANIKÓ KUIKKA

1986
Espoo
Tila-aika - Time and Space

333999666

EX EX EX SEX SEX SEX SIX SIX SIX

THREE THREE THREE NINE NINE NINE SIX SIX SIX

THREE THREE THREE NINE NINE NINE SIX SIX SIX

THREE THREE THREE NINE NINE NINE SIX SIX SIX

THREE THREE THREE NINE NINE NINE SIX SIX SIX

THREE THREE THREE NINE NINE NINE SIX SIX SIX

THREE THREE THREE NINE NINE NINE SIX SIX SIX

THREE THREE THREE NINE NINE NINE SIX SIX SIX

THREE THREE THREE NINE NINE NINE SIX SIX SIX

63

I am water, I am life
water is life life is death
all is one,
all is the same.

Fly with me, look I'm flying. I'm flying, fly with me,
I'm dying, I'm dying, die with me, I'm dying, I'm dying, die with me,
die with me,
die.

[333999666](#)
2015, liikkuvan kuvan installaatio,
20 min. Kuvaaja: Simona Susnea

[333999666](#)
2015, moving image installation,
20 min. Filmed: Simona Susnea

aniko.kuikka@gmail.com
www.anikokuikka.com

62

64

SANNA KUMPULAINEN

1986
Helsinki
Taidegrafiikka - Printmaking

Toteutan *Kuvan Kevät* -näyttelyyn installaation puupiirrostekniikan keinoin. Käsittelen nuoren ihmisen identiteetin rakentumista, hetken epävarmuutta ja tulevaisuuteen kohdistuvia odotuksia. Tämänhetkisessä työskentelyssäni olen yhdistänyt valokuvauksen puupiirroksen rinnalle. Valokuvaan lähipiirini ihmisiä, ja käytän ottamiani kuvia luonnoksina. Kuvan näennäinen toisintaminen graafikanpaperille etäännyyttää muotokuvan valokuvasta. Tavoitteenani on luoda tällä tavoin uudenlainen fokus työstämilleen teoksiille.

Valitsin kohopainion välineekseni, koska olen kiinnostunut sen tarjoamista rajatonta mahdollisuudesta. Puulaatan voi vedostaa lukemattomin eri tavoin. Puulaattaa kaivertaessa toiston myötä syntyyvä meditatiivinen mielentila on myös oleellista työni kannalta.

I'm creating an installation for the *Kuvan Kevät* exhibition with a woodcut technique combined with photography. My work deals with the structures of an identity – the uncertainty of the moment and the expectations for the future. I take pictures of people from my surroundings and use the digital source material as sketches for the woodcut plates. The ostensible reproduction of a photograph on the thin Japanese paper is an attempt to create a new kind of focus to the portraits.

I chose block printing as the medium because I'm interested in the various possibilities provided by this practice. The plate can be printed in countless different ways. The meditative carving process of the plywood plate is also central to my work.

65

Aiku
2015, puupiirrosjaapaninpapuille

The Beginning
2015, woodcuts on Japanese paper

sanna.kumma@gmail.com
www.sannakumpulainen.com

_MG_0099.JPG

_MG_0096.JPG

_MG_9902.JPG

_MG_0334.JPG

AAVA VILINKA KÄTKÖ

1979

Pyhäjärvi

Tila-aika - Time and Space

Vuosikaudet tuossa pitkäsä kapeassa tilassa – ja edessäni avautuu avara tila

Lopputyöni *Pitkä kapea tila* on installaatio, joka koostuu kolmesta animaatiosta, teksteistä ja osuudesta, jollaista kukaan ei luultavasti osaa minulta odottaa. *All My Darlings*, siinä viimeksi mainitun osuuden nimi, ja juuri riittävä määrä etukäteistietoa. OK. One more thing. Vielä pari kuukautta sitten en olisi itsekään uskonut, että tulisin koskaan tekemään mitään seläistä. "Koskaan" – se on tässä hyvin vahva sana. Tottakai ymmärrän sen.

Tänään on maaliskuun 24. ja en itse asiaa ole tehnyt sitä vielä. Mutta koska asia on nyt kuulutettu katalogissa, on selvää, että minun vain täytyy tehdä se. Se ei ole minulle helppoa, mutta koska olen motivoitunut, I will JUST DO IT. Ei kai kukaan nyt halua epäonnistua tässä näytelyssä – on melko suuret mahdollisuudet, että aika moni ihminen tulee näkemään Kuvataideakatemian lopputyönäyttelyn.

*After years and years in a long narrow space
I have now entered an open space*

My final work *Long Narrow Space* is an installation which consists of three still frame animations, texts and something that I guess no one would expect from me. That something has a name: *All My Darlings*. A couple of months ago I wouldn't have believed that I would ever do something like that. "Ever" is a very strong word, I'm of course aware of that.

Today is the 24th of March, and I actually haven't done it yet. But as I'm now announcing it in this catalogue, it's clear that I have to do it. It's not easy for me to do, but as I'm motivated, I will JUST DO IT. I guess no one wants to fail in this exhibition – it's possible that quite a few people will see the degree show of the Academy of Fine Arts.

www.vilinkakatko.com
www.vilinkakatko.tumblr.com
aava.vilinka.katko@gmail.com

68

HENNA LAININEN

1980
Espoo
Tila-aika - Time and Space

Globaali iltanuotiomenne tarvitsee tarinan-kertojia. Yhteisötaiteilijana rakennan välineitä, joiden avulla ihmisyhteisö voi ymmärtää syvemmin menneisyyttään, nykyhetkeä ja tulevaa. Ölbyn loppuessa, aallonharjalla, meillä on hetki aikaa ajatella ihmisyys uusiksi.

Ihmisen tarina on videoinstallaatio, jossa eri alojen asiantuntijat kertovat oman tulkintansa ihmiskunnan tarinasta. Minkälaisena tarina näyttääevolutiobiologian, teologian tai tähtitieteen näkökulmasta? Miten ihminen syntyi? Onko ihmisen tarkoitusta? Miten ihmisen käy tulevaisuudessa?

Haastattelin jokaista asiantuntijaa piimeänä talvi-iltana tulen äärellä rautakautisessa majassa. Leikkasin haastattelut moniääniseksi tarinaksi, jossa erilaiset maailmankatsomukset elävät rinnakkain.

Our global campfire has an urgent need for storytellers. As a community artist, I create tools to help the community better understand its past, present and future. As oil resources are running dry, on the crest of a wave, we have this short moment to rethink humanity.

The Human Story is a video installation where experts from different fields tell their own versions of the story of the human race. How is the story seen from the perspective of evolutionary biology, theology or astronomy? How were humans born? Is there a purpose to human existence? What will happen to humans in the future?

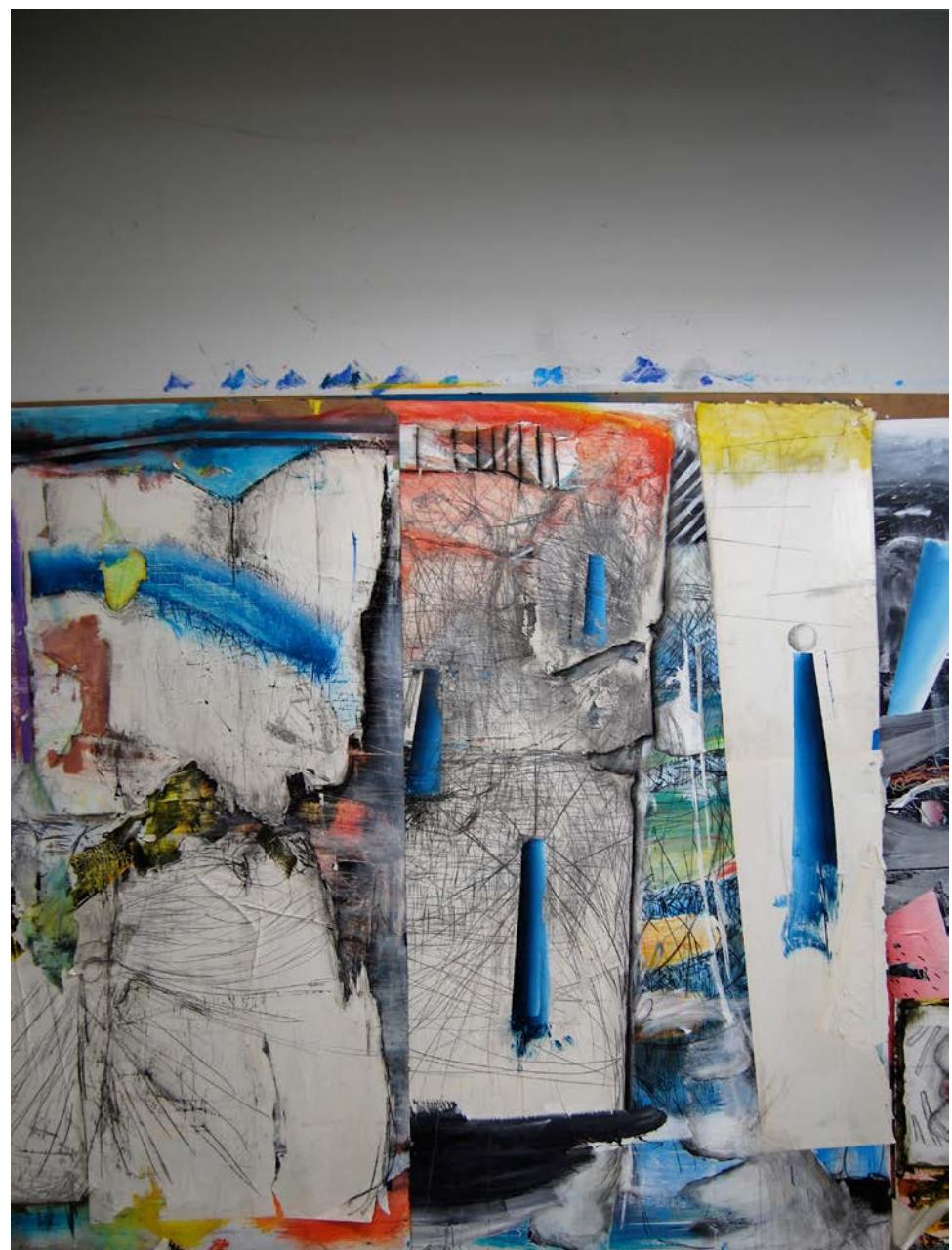
I interviewed each expert around a fire in an Iron Age hut on a dark winter evening. I edited the interviews into a polyphonic story where different worldviews live side by side.

Ihmisen tarina
2015, videoinstallaatio, HD, 80 min

The Human Story
2015, video installation, HD, 80 min

henna.laininen@gmail.com
www.hennalaininen.net

69

70

JUSSI MEURONEN

1982
Hämeenlinna
Maalaus - Painting

Työskentelyni on prosessiluontoista, tekeminen on idean synnyttämistä seuraavaa kuvaavat varten. Valmis teos ei ole päämääri, vaan osa tekemisen jatkuvuutta.

Koen mielenkiintoiseksi maalausken tekeemisen paikkasidonnaisesti, näin tekoprosessista tulee kommunikointia tilan kanssa ja työskentely muodostuu spontaanimaksi sekä intensiivisemmäksi.

Näyttelyssä esillä oleva teokseni on maalausinstallaatio, maisema eri elementteille, tunteiden ja tapahtumien summa.

I approach each work as a process where the actual doing helps to create a new idea for the next image. The completed work is not my goal; rather, it is just one part in the continuous working process.

I am interested in the locality of painting: the work process becomes communication with a space, which makes the process itself more spontaneous and intense.

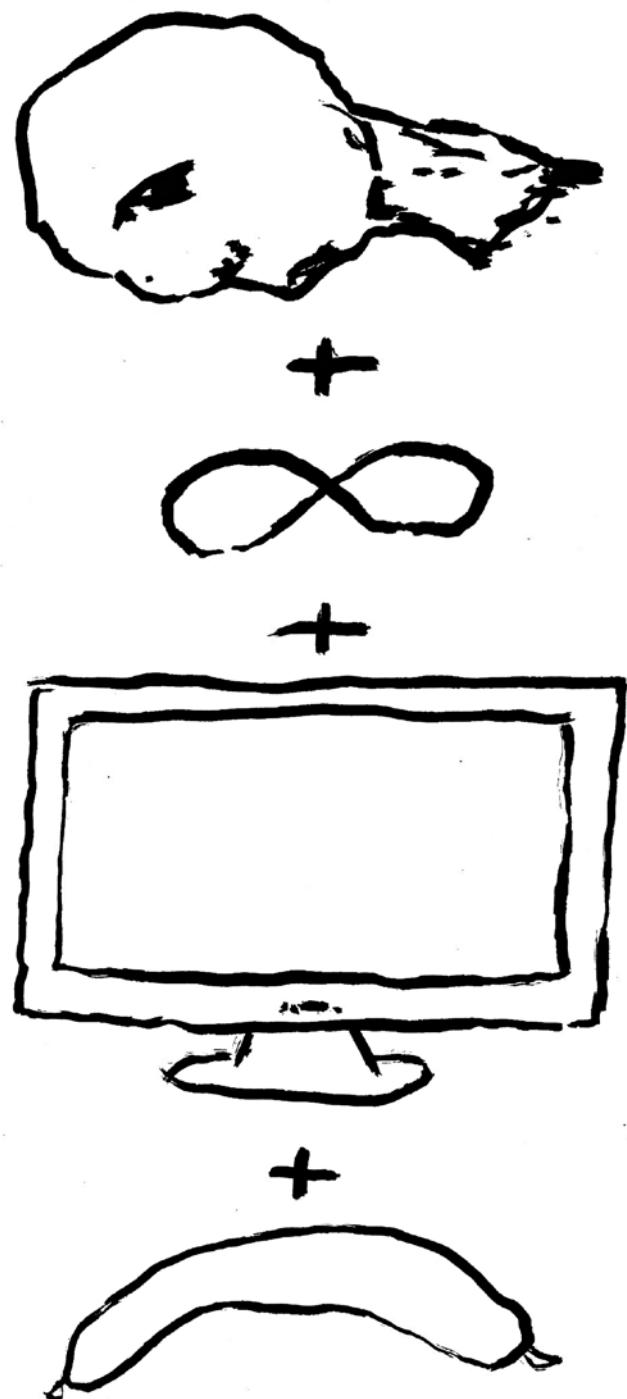
The work is a large painting in a space, a horizon for different elements, the sum of emotions and events.

71

*Tapa, toiminta, järjestelmä, käytäntö,
rutini, askel, eteneminen, vaihe, kehitys,
muodostuminen, tehtävä
Yksityiskohta seinämaalauksesta
2015, sekateknikka*

*Style, action, system, practice, routine, step,
progression, development, formation, function
(detail)
2015, mixed media*

www.jussimeuronen.com
meurosis@hotmail.com

72

RISTOMATTI MYLLYLAHTI

1983
Tornio
Tila-aika - Time and Space

Työskentelyssäni toistuu löydetyin ja jo olemassa olevan materiaalin yhdistyminen alitajuntaan, uniin ja erilaisiin todellisuuskäskyksiin. Valmiissa teoksissani pyrin säilyttämään vuoropuhelun huumorin ja vakavuuden välillä sekä sisällöllisen painoarvon ohi teknisen taituruuden. Pidän olennaisena myös katsomisen helppoutta – teoksistani ei tarvitse etsiä mitään syvempää merkitystä. Jos et etsimääsi sieltä löydä, on se tarkoituksella jätetty pois. Jos sen sieltä löydät, on se siellä tarkoituksella olemassa. Kaikki teokset ovat tilaan ja tilanteisiin sovitettuja.

My works make reference to the connection between existing material and my subconscious, dreams and different conceptions of reality. In my works I try to strike a balance between humour and seriousness, emphasising the contents of the work instead of technical virtuosity. It is very important to me that my works are easy to look at – you do not need to look for a more profound meaning in them. If you cannot find what you are looking for, it is left out on purpose. And if you do find it, it is meant to be there. All works are made to a specific space and situation.

Uni
Uni jatkuu
Uni jatkui
Unen läpi kuului kopetus
KOP, KOP, KOP ja uni pysähtyi

a dream
the dream continues
the dream continued
through the dream I heard this knocking
KNOCK, KNOCK, KNOCK and the dream
stopped

Exhibition Television
2015, installaatio liikkuvalla kuvalla,
äänellä ja veistoksella

Exhibition Television
2015, sculpture, moving image, sound

Forever Moi
2015, veistos äänellä

Forever Moi
2015, sculpture with sound

ristomattimyllylahti.tumblr.com
rmyllyla@gmail.com

73

74

JOSEFINA NELIMARKKA

1982
Helsinki
Maalaus - Painting

Hetki on ajan pienin määrä.

Maalausken (in)aktiivisuutta havainnoidessani keräään näitää ohimeneviä hetkiä ja eleitä arkistooni, tallennan ne maalausseen, järjestän uudelleen läsnäolevaksi. Työhuoneella muistiinmerkitsemisen käytäntö jatkuu siirtelyyn ja luokitteluna, tieto kasautuu ja kiinnityy vierekkään sekä kääntyy sanojen ajatuksista tässä-eläväksi maailmoiksi. Rakenteena on/off¹ – rinnakkaisena taiteelliselle työskentelylleni kulkee puutarhan idea kausittaisen ilmentymisen, huolenpidon ja tutkimisen paikkana.

Tällä hetkellä, kategoria: orientaatio, verbi: kartoittaa. Hypoteesi – telekinesi.

Märän maalausken ontologia tutkii materiaalisia, luonnollisia ja konseptuaalisia fluiditeetteja.

Märkä maalaus on sekä energia että metodi.

The moment is the smallest amount of time.

Observing the (in)activities of painting, I collect those passing events and gestures in my archive, store them in a painting, reorganise them into a presence. The studio is a position in which the praxis of notetaking continues as arranging and classifying, piling up and sticking pieces of information next to each other as well as translating thoughts of words into actual worlds. The structure of the on/off¹ – parallel to my practice there's an idea of a garden as a place of seasonal emergence, care and study.

Currently, the category of orientation, the verb mapping. Hypothesis – telekinesis.

The ontology of wet painting explores the material, natural and conceptual fluidities.

A wet painting is energy as much as a method.

1

(In)aktiivisuus
(In)activity

Intuitive wet painting.prepa(l)ring presence
2015, mustesuihkutulostus

Intuitive wet painting.prepa(l)ring presence
2015, inkjet print

www.josefinanelimarkka.com
info@josefinanelimarkka.com

Muodon preesens / The present tense of form

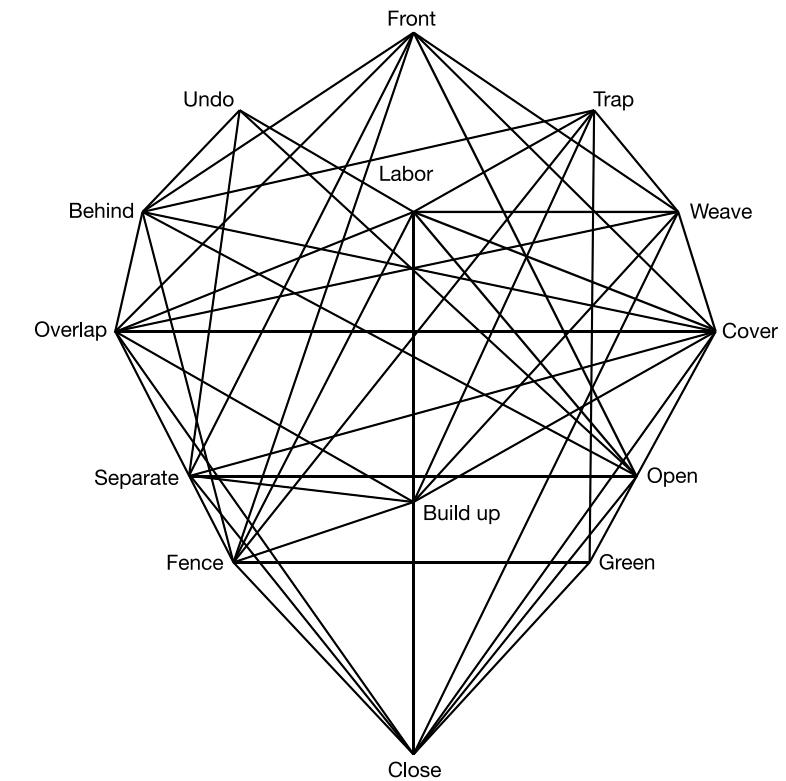
Dynaminen polissuoja / Dynamic absence

75

FEDERICO ORTEGÓN

1976
Bogota, Kolumbia - Columbia
Kuvanveisto - Sculpture

*Neljä kuutiometriä smaragdia
2015, muovitettu kangas ja puu*

*Four cubic meters of emerald
2015, plastic fabric and wood*

federicoortegon@gmail.com

78

TIINA PALMU

1984

Seinäjoki

Tila-aika - Time and Space

Hän yrittää, liian tarkkana, hän näkee
vain yhden pisteen johon osua.

Muu maailma on ryhtynyt pitämään
paraatia selän takana. Siellä on kaikki
mahdolliset haavehahmot ja tilanteet.

Hänelle täytyymys on tuo pieni reikä.

Pallolle juuri sopiva, mutta

Kun fokus on tuossa estää se
näkemästä muuta.

Nautinto on tavallaan yrityksessä. Kops
kops kops kops, ei osunut, ei osu?

Katsojasta ei tiedä mitä kuka odottaa,
toinen toivoo ehkä kyllä, toinen ei.

Hän siirtyy seuraavaan kohtaan,
kielelliseen pisteesseen.

She is trying, being too focused;
she only sees one spot to hit.

The rest of the world is parading behind
her back. There you can find every
possible fantasy figure and event.

But for her fulfilment in that tiny hole.

It's just big enough for a ball yes, but

When you focus on that you won't
be able to see anything else.

In a way, the pleasure comes from trying.
Thud, thud, thud, thud, could not / hit it.

About the viewer, you don't know what
everyone expects. One hopes maybe yes,
another one no.

She moves on to the next point,
the language spot.

79

Attempting Ideal
2015, HD-video

tiinapalmu1@gmail.com

80

81

MARIA PÄÄKKÖNEN

1988
Riihimäki
Maalaus - Painting

Yli tuhat vuotta sitten kiinalainen maalari Wu Tao-tzu seisoi juuri valmistuneen seinämaalausensa edessä. Hän lõi kätensä yhteen ja kuvaan maalattu portti aukesi. Hän astui sisään maalausensa maise-maan. Hänen mentyään portti sulkeutui ja maalaus haihtui näkyvistä jättäen jälkeensä vain valkean seinäpinnan.

Minulle piirtäminen on mielentila. Uppoutumalla tekemiseen ja unohtamalla ajan voin olla osa tätä hetkeä. Vähän niin kuin lapsena, kun kesäpäivä kului lähi-metsässä majoa rakennellessä, pieni kiviä erilaisiksi sommitelmiksi järjestellessä. Melkein samanlaista se on joskus vieläkin. Ulkona kävellessäni poimin taskuun puunkappaleita, joita tutkiskelen työhuoneella. Monet niistä muistan ulkoa, olen piirtänyt ne kymmeniä kertoja. Asettelen ne vieriviereen paperille udestaan ja udestaan.

Työskentelyssäni käsitteliinen ja intuitiivinen kulkevat käsi kädessä. Suuressa roolissa oleva valkoinen paperi on sekä pinta että tyhjä tilaa, jossa tarkasti piirretty elementit sijaitsevat. Valoineen ja varjoineen piirustukset viittaavat jonkinlaiseen niitä ympäröivään tilaan. Mielentila, kuvitteellinen paikka, tarina, piirretty majat ja tyhjyys niiden ympärillä yhtä aikaa ovat ja eivät ole olemassa, eri aikoina, eri paikoissa, sekoittuneina ja kerrostuneina.

Yksityiskohta teoksesta
2015

A detail from the work
2015

Over a thousand years ago, a Chinese painter Wu Daozi stood beside a mural which he had just finished. He clapped his hands, and a gate he had painted in the mural opened. He took a step forward and walked into the world of his painting. The gate closed behind him, and the mural faded away, leaving behind a white wall.

I see drawing as a frame of mind. By immersing myself into my work and forgetting the flow of time I am able to live in the moment. It reminds me of my childhood, when I could spend the whole summer's day in the nearby woods, building huts and arranging small pebbles into various compositions. In fact, it is still sometimes like that. When I go out for a walk, I pick up pieces of wood which I later examine back in the studio. I often know their shape by heart as I have drawn them dozens of times. I place them next to one another on paper over and over again.

The conceptual and the intuitive are equally important to me. The white paper, which plays an important role in my work, is simultaneously a surface and an empty space where the carefully drawn elements are located. With their lights and shadows, drawings make reference to a space around them. A state of mind, an imaginary place, a story, huts on paper and the emptiness around them, both exist and do not exist, at different times, in different places, merged and layered.

www.mariapaakkonen.com
mariapkknen@gmail.com

82

JAANA RISTOLA

1986
Joensuu
Tila-aika - Time and Space

Vallasta ja myötätunnosta

Keho on ennen kaikkea materiaa. Se on objektiini ja instrumenttini. Ja lähtökohta – minusta toisaalle, ja toisaalta kääntyen takaisin itseensä. Olen viittaamalla. Minä olen.

Omistan objektiini, taivutan sitä, kiihytän ja kasvatan. Ensisisäistä on liike.

Ja rajat. Huomio kerääntyy rajoille, katse tarttuu pintaan. Objekti siinä esittämässä itseään. Tuollainen. Itsepintaisuus. Aina tuollainen. Muuttumaton, kuten itsekin, tietysti, olen. Minun väriini ja minun muotonni. Minun kaltaiseni.

Mutta jokainen objekti on täysin normaali ja olemiseni loputtua materiani muuttuu. Onko minun nyt pidettävä pintani?

Sarastus on oikeudenmukainen. -- Se on yhteenen ehto: ei mitattuja tiloja, vaan kaikki välimatkat ovat yhdenveroisia, samassa valossa. Yhdenveroisuus on ruumiiden ehto. Mikä olisi tavallisempaa kuin ruumis? (Jean-Luc Nancy, *Corpus*, 1992)

Of Power and Compassion

Most of all, our bodies are material. The body is an object and an instrument. It's a starting point – from *I* to elsewhere and back again, referring to me.

It's my own. To bend, to accelerate, to increase and to erect. Movement must be primary.

And limits. An object happens in its limits. It is its exterior attracting attention. Lust fixates on the surface, holding the limit. Defining the limit. That kind. My kind. My colour and my shape.

But each object is perfectly normal. And there is no sense to separate you from me.

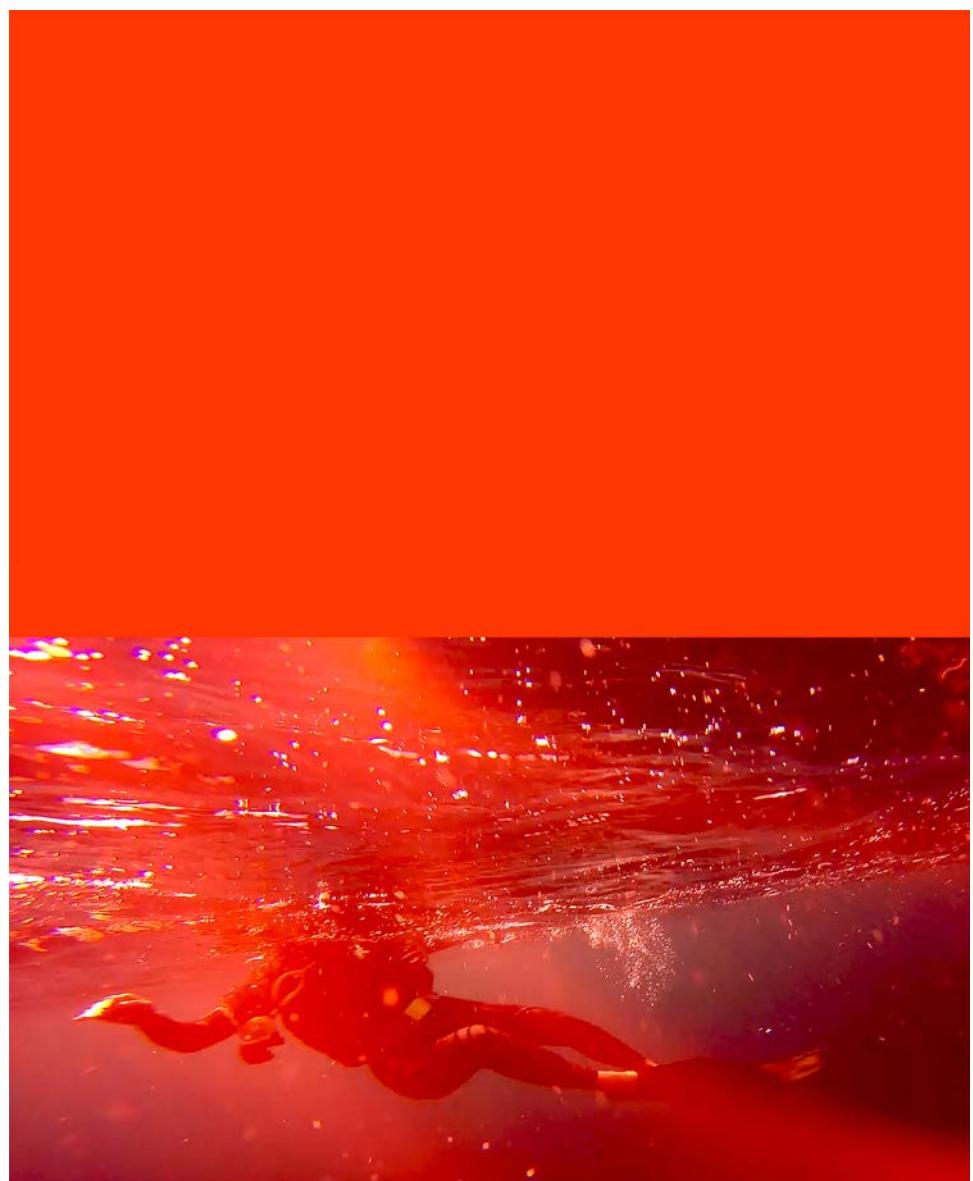
*The dawn is just: it stretches equally from one edge to another. – It's a common condition: not of measured spaces, though all spacings are equal, all in the same light. Equality is the condition of bodies. What's more common than bodies? (Jean-Luc Nancy, *Corpus*, 1992)*

Vallasta ja myötätunnosta
2015, asetelma
Kuvaaja: Maarit Mustonen

Of Power and Compassion
2015, assemblage
Photo: Maarit Mustonen

jaana.ristola@gmail.com

83

84

KATI ROOVER

1982

Pärnu, Viro – Estonia
Tila-aika – Time and Space

Olen kiinnostunut siitä, mikä on yksilön näkökulma, osallisuus ja tarkoitus suurissa kokonaisuuksissa, kuten osana yhteiskuntaa ja luonnon kiertokulussa.

Teoksessani *Red* tarkastelen Neuvostoliiton jättämiä jälkiä sekä Euroopan viimeaisia tapahtumia sukuni naisten näkökulmasta. Teoksessa yrityn saada otetta aiheesta, joka on minulle läheinen mutta ymmärrykseni äärirajoilla. Liikkuva kuva työskentelyvälineenä antaa minulle mahdollisuuden tarkastella henkilökohdista todellisuutta etäisyyden päästää.

I am interested in the individual's perspective, involvement and purpose in a greater whole, such as the community or the cycle of nature.

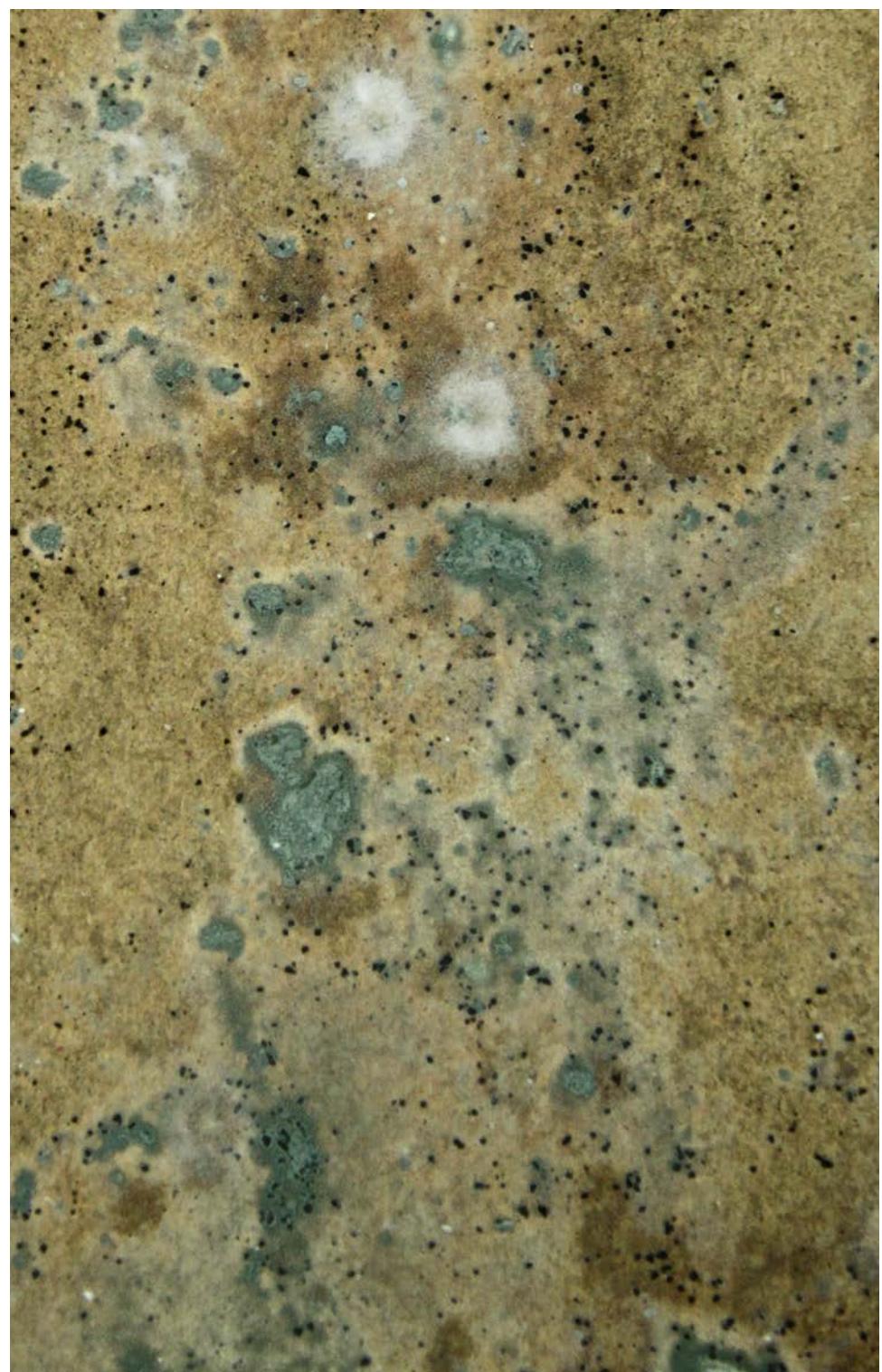
In my work *Red*, I examine the aftermath of the Soviet Union and the recent events in Europe from the perspective of the women in my family. My aim is to gain a better understanding of something that is very close to me but also very hard to understand. The moving image provides me with a way to study my personal reality from a distance.

85

Kuvakollaasi teoksesta *Red*
2015

Image collage from *Red*
2015

kati.roover@gmail.com
www.katiroover.blogspot.fi

MARTINS ROZENFELDS

1989
Rigas Raz, Latvia
Kuvanveisto - Sculpture

Vaihtuvat mittasuhteet.

Dimensions variable.

88

SANNI SAARENPÄÄ

1990
Helsinki
Maalaus - Painting

Monasti ideat voivat näyttäytyä vaivattona kuvajaisina, vaikkei niitä kuitenkaan saa taipumaan mihinkään muotoon tässä maailmassa. Kerran valveen rajamailla satuin uneksumaan puusta, jonka ääretömän monet oksat jatkuvat äärettömyyteen asti. Ajatusta tosin oli mahdotonta seurata loppuun asti, vaikka mieleni näkymä oli läpikotaisin eheä. Mutta tuollaisista virheetöntä kuvaan ei voi tuoda toteen, eivätkä maalaukset ole kuvitelmaa.

Sitten katselemisen toisella äärilaidalla, kun käytän silmiäni melkein pimeässä, kaikkein köyhimmätkin tosiseikat uhkaavat kadota ja valmiiksi rakeinen maailma voi peittää verkkokalvolla tuikkivaan valohuntuun. Ihminen ei pidä vajavaisuuden sitä, ettei pimeässä olevia asioita näy ja että värit katoavat jo hämärissä. Silmän vajavaisuudet luetaan todellisuuden ominaisuuksiksi. Sitten todellisuus on näyttäytyvinään kuvissaakin, vaikka kuvat syntyvät vasta kuvitellen.

Puu ja oksat IV
2015, guassi vanerille

Tree and Branches IV
2015, gouache on plywood

Ideas often appear as effortless images even if they cannot be transformed into any shape in this world. Once, as I lay barely awake, I imagined a tree with countless branches that shot into infinity. I have to admit that it was impossible to follow the idea to the end, even though the image in my mind was absolutely clear. You simply cannot turn a flawless image like that into reality, and paintings are not imaginary.

At the other end of vision, when I use my eyes in almost complete darkness, even the poorest verities may disappear as the grainy world becomes covered in a veil of light within retina. People do not regard it as a disability that they cannot see in the dark or that colours disappear in poor lighting. The deficiencies in the eye are considered to be aspects of reality. Therefore, reality seems to be presented in pictures even though they are actually formed in our imagination.

89

sanni.saarenpaa@gmail.com

90

JOEL SLOTTE

1987
Kokkola
Maalaus - Painting

Tykkääni tosi paljon siitä meiningistä, mitä löytyy vaikka jostain 14-vuotiaan piirtämästä Jussi 69 -muotokuvasta tai Anime-lehden järrkkäämän Hopeanuoli -piirustuskilpailun tuotoksista. Mä haluan piirtää samalla tavalla. Siinä, et piirtää jotain tosi vakavana ja hurjalla intensiteetillä ja se menee kumminkin jotenki vinoon (Jussi 69:stä ja Hopeanuolesta tulleet painajaismaisiin mutanttei) on jotain sympaattista ja loputtoman ihmillisistä. Kömpelyys on tosi ihmillisistä.

En vielä tiedä mikä mun työn nimi tulee olemaan, mut tää katalogiteksti piti kirjottaa ennen ku se työ edes oli valmis. Täl hetkel työni on *Viimeksi oli hauskaa vuonna kakstuhat kuus*, joka siis on lainaus Gasellien biiistä 2006 ja 2006 mä valmistuin ylioppilaaksi. Mä halusin filistellä niittä ahdistuksen tunteita ja kauhunhetkiä ku oli oma vuoro pitää esitelmä koulussa ja sitä, kuinka loukkaavaa se yllättää oli ku joku ei kuunnellukaan mitä mä puhuin. Onneks mä valmistun kohta.

Mä en koskaan tajunnu tutustumislekkejä
2015, lyijykynä, 150 x 287

I Always Sucked at Introductory Games
2015, pencil, 150 x 287

I really like the picture of the rock star, Jussi 69, drawn by some 14-year-old, and the pictures sent to the Ginga: Nagaberoshi Gin competition arranged by some Anime magazine. I wanna draw like that. You know, you draw something real serious and intense, and then it all goes wrong (Jussi 69 and Gin look like mutant freaks). There's something really touching and profoundly human in that. It's really human to be clumsy and awkward.

I don't know what my work will be called yet, but I had to write this introduction to the catalogue before it was finished. Right now I call it *The Last Time I had Fun was in 2006* cause that's when I finished high school. I wanted to revisit the feelings of anxiety and terror that I felt at school when I had to give a presentation, and how surprisingly insulting it was when someone didn't listen to what I was saying. I'm glad I'll be graduating soon.

91

jslotte@gmail.com
joelslotte.tumblr.com

92

KRISTINA JANNI STÅHL

1984
Örebro, Ruotsi - Sweden
Maalaus - Painting

Useimmat työt on maalattu Suomen Kansallismuseon rahakamiossa ja esihistoriallisen kokoelman tiloissa Helsingissä. Maalaan esineet havainnoi perusteella, siten kuin ne on asetettu vitriiniin.

Maalauksissa esineet irrotetaan museo-kontekstista. Pyrkimykseni on tuottaa niille uutta, ilmeikkäämpää sisältöä. Ajallinen etäisyys häviää.

Osana maalausprosessia pohjustan itse puuvillakankaita ja valmistan omat öljyväriini jauhamalla kuivaa väripigmenttiä öljyssä. Pohjustamisessa kankaat saavat erilaisia pintoja. Juuri tässä vaiheessa maalausprosessi alkaa.

Most works have been painted in the Prehistoric Collection and in the Coin Cabinet at the National Museum in Helsinki. I paint the objects as I perceive them in their display cases.

In the paintings, the objects are separated from the museum context. I strive for them to get new and more expressive content. The temporal distance is erased.

As part of my painting process, I prime linen canvases and make my own oil paint by grinding dry pigments in oil. When priming, the canvases get different surfaces. This is where the painting process starts.

93

Kolikot
2015, öljy kankaalle, 37 x 55 cm

Coins
2015, oil on canvas, 37 x 55 cm

stahl.kristina@gmail.com
www.kristinastahl.com

94

IIU SUSIRAJA

1975

Turku

Tila-aika - Time and Space

Hei,

27.9.2014

Hi,

September 27, 2014

Havahduin tässä yhtenä päivänä miettimään, että etkö sinä ole vieläkään kuollut? Että onko maailmassa muka jotain hyvää ja oikeudenmukaista, koska saat edelleen elää? Ja niin moni, jonka elämän soisi jatkuvan, ei saa.

Sinulla on selvästikin hyvä maksa, joka kestää kaiken juomasi alkoholin. Ei kai sen kummemmasta ole kyse.

Ja niin kuin aina, elämä yllättää. Minusta on tullut sittemmin kuvataiteilija. Emme enää ole tekemisissä toistemme kanssa. Vuonna 2010 kesällä puhuimme viimeisen kerran puhelimessa. Puhelun jälkeen istuin sängylläni ja katsoin puhelinta. Päätin, että tämä oli nyt tässä. Päätös oli luonteeltaan samanlainen, kuin se, kun seitsemäntoistavuotiaana Kotkan Meripäivillä grillimakkaraa syötyäni päätin, että lopetan lihan syömisen. Sinä olet tavallaan se liha, makkara tässä tarinassa. En ole sittemmin syönyt lihaa.

Ehkäpä on hyvä, että elät mahdollisimman pitkään. Koska niin kauan kuin sinä elät, minulla on mahdollisuus saada tietää totuus.

Tämä sydänten sota ei siis ole vielä ohi.

Terveisin: Iiu

Hampurilainen
2015, stillkuva videosta

Hamburger
2015, still from video

One day it occurred to me that you are not dead yet. Is the world truly so good and just that you are still allowed to live? When so many, who would deserve to live, are not.

You must have a strong liver or else it could not handle all the alcohol you consume. I guess there's nothing more to it.

And like always, life continues to surprise. I have become a visual artist. We no longer keep in touch. The last time we spoke was in the summer of 2010. After I hung up I sat on my bed and stared at the phone. I decided that this was it. I felt the same as I did when I was seventeen years old and decided to give up meat. In a way, you are the meat, the sausage in this story. I have never eaten meat since.

Maybe it's good that you'll live a long life. As long as you're alive, it's possible that I will find out the truth.

This battle of hearts is not over yet.

Best, Iiu

95

96

HENNA TANSKANEN

1983
Helsinki
Tila-aika - Time and Space

Tähän on kirjoitettu otsikot: ajan kuluminen, itsekäs, epätoivoinen ja turha yritys vakuumipakata häilyvä minää, elämän ja elämisen rakastaminen, vanheneminen.

Tähän on kirjoitettu lause siitä, miten teen taidetta.
Tässä lause siitä miksi teen.
Tässä on lause siitä kuinka taiteeni liittyy toisiin ihmisiin, ammentaa heistä, ammentaa minusta, syntyy ja elää ihmisten välillä.
Tämä lause kysyy, kuinka taide on kuin peili ihmisyden edessä.
Viimeinen, toteava lause siitä, että arkirooan tekeminen päivä toisensa jälkeen on tunnistettavaa elämää.

Kirjoitan nämä lauseet ja puhdistan ne kerros kerrokselta, kirjoitan uudestaan yksinkertaisempaan. Kaikista jäätä kaiken jälkeen tämä banaali sanapari: elämän-nälkä ja kuolemanpelko. Suurimpana elämännälkä.

Here are the titles, written down: the passing of time, a selfish, desperate and vain attempt to preserve a flickering self in a vacuum, love for life and living, growing old.

Here's a sentence about how I make art.
Here's a sentence about why I do it.
Here's a sentence about how my art is related to other people, how it draws on them and on me, how it is created and how it lives between people.
This sentence will ask if art is like a mirror in front of humanity.
The last sentence will bluntly say that everyday cooking at home is life as I recognize it.

97

I write these sentences, purify them layer by layer and write them again in a simpler form. What is left behind is this banal pair of concepts: lust for life and fear of death. But more significant, lust for life.

Omakuva
2015, performanssi

Portrait
2015, performance

henna.henna.tanskanen@gmail.com
hennatanskanen.tumblr.com

98

MIKKO TAPIO

1980

Oulu

Kuvanveisto - Sculpture

Tämänhetkinen työskentelyni perustuu pitkälti eri materiaalien välisille jännitteille ja niiden kvalitatiivisille ja historiallisille merkityksille. Minua kiehtoo se, miten jokin tietty objekti muuttuu merkityksiltään, kun se toteutetaan eri materiaaleilla. Teokseni ovat yleensä sarjallisia kokonaisuuksia, jotka poikkeavat muodollisesti toisistaan paljonkin, mutta niitä nivoonyhteen käsittämäni teemat ja eri materiaalien arvolatauksilla leikkityy. Objektista riippumatta valettu rauta kertoo eri tarinan kuin vaikkapa valettu pronssi.

Materiaalin itsensä lisäksi tärkeää on se, miten olen työstänyt mitäkin kappaletta. Olenko työskennellyt vaikkapa kiven itsensä ehdoilla ja sitä kuunnellen vai vienyt prosessia eteenpäin vain omista lähtökohdistani, ehkä jopa materiaalia pakottaen?

Kuvan Kevät -näyttelyssä esillä oleva teokseni kertoo puun, kiven, teräksen ja alumiinin kielessä ja niiden metamorfoosien kautta tarinan nollasta nollaan. Tarina ei ole eksakti historian kuvaus, eikä post-apokalyptinen visio. Tarina kertoo ajasta ja ihmisyystä, jossa faktuja on veistetty fiktioilla samoin kuin graniittia taltalla ja terästä tulella.

Nimetön (yksityiskohta)
2015, puu, granitti, teräs,
alumiini, lasi, lyijy

Untitled (detail)
2015, wood, granite, steel,
aluminum, glass, lead

My current work is largely based on the tensions between different materials and their qualitative and historical meanings. I am fascinated by how the meanings conveyed by a certain object change when it is made from different materials. My works are typically based on a series of objects that may be formally very different, but which are thematically connected and include a play on the value judgments attached to the different materials. Irrespective of the object, cast iron will tell you a different story than cast bronze.

In addition to the material, it is also important how each object has been handled. For instance, if I work with stone, have I respected its characteristic features and listened to it, or have I worked from my own perspective and even forced the material into shape?

My work in the *Kuvan Kevät* exhibition tells a story from zero to zero in the language of wood, stone, steel and aluminium as well as their metamorphoses. The story is not an exact historical account, nor is it a post-apocalyptic vision. It is about time and being human, with facts sculpted with fiction like a block of granite is sculpted with a chisel or steel with fire.

mikkotapio80@gmail.com
www.mikkotapio.com

99

100

TONI R. TOIVONEN

1987
Helsinki
Maalaus - Painting

Käsittelen sitä mikä on, eikä esitä mitään.

Kaiken kaikkiaan pyrkimykseni on jättää teokset yhä lähemmäksi hetkeä, jossa teoksen väkivaltaisuus todentuu. Tässä viittaan nimenomaan asian raakaan esittämiseen ja vähemmän niihin raukuksiin, joita kuvien voidaan tulkita esittävän. Francis Bacon puhuu tästä totuuden brutalaisuudesta, siitä, kuinka se, mikä on totta (/materia) vaikuttaa ihmiseen suorasti. Koska teko ja läsnäolo on se, joka määrittää tekemistäni, on tarkoituksenani haastaa nimenomaan teosten ytimestä oleva käsite. Raskaalla prosessilla tuon käsitteen lähelle ja yhteen estetiikan kanssa.

Pyrin löytämään itseni uudelleen jokaisen teoksen kohdalla. Työskentelen useamalla mediumilla (kuolleiden eläinten jäärteillä, verellä, metallilla, ihmisen ja eläimen jäätmillä jäljillä jne.), joita kaikia yhdistää käsiteys elämän dualisesta luonteesta, siitä, kuinka näennäiset vastakohdat ovat olemassa toistensa ansiosta.

[Selfie veren kanssa](#)

[Selfie with blood](#)

I deal with something that exists but represents nothing.

In all, my purpose is to leave my work closer to the moment, where the violence of the artwork happens. Here I refer more to the violent way of making the truth visible and less to the possibly violent interpretations of the image itself. Francis Bacon talks about the “brutality of the fact”. And how what is true (/materiality) comes to affect us as beings in a more direct way. As the presence and the act itself are the things that define my work, my job has lately been to challenge the conceptual side of my practice. With a heavy process, I'll bring conceptuality closer to aesthetics and together with it.

I am trying to find myself again and again with my each artwork. I work with more than one medium (the remains of dead animals, blood, metals, the presence/traces left by a human or an animal etc.) which are all connected by the idea of the duality of life. They all manifest the fact that all seeming opposites exist only because of each other.

www.tonirtoivonen.wordpress.com
www.facebook.com/pages/Toni-R-Toivonen/112315618869749
instagram.com/tonirtoivonen

101

102

NINNI WAGER

1983
Uppsala, Ruotsi - Sweden
Tila-aika - Time and Space

Lämpö on energiamuoto, jonka kehomme manipuloi sen siirtyessä lävitsemme.
Sitä ei luoda eikä hävitetä, se ainoastaan muuttaa muotoaan.

Yhteistyössä: Maria Värendh

Heat is a form of energy. It passes through us and gets manipulated by our bodies. It is not created or destroyed, it is only changing from one form to another.

In collaboration with Maria Värendh

Stillkuva videosta, kamera on alunperin suunniteltu armeijan käyttöön, 2015

Still from video, filmed with camera originally designed for military use, 2015

ninni.wager@gmail.com
ninniwager.wordpress.com

103

104

VILLE VAINIO

1982

Mikkeli

Tila-aika - Time and Space

Viisitoista vuotta sitten huutusin iltaisin pienen kamppailusalin lattioita, jotta sain harjoitella siellä ilmaiseksi. Kurssimaksuun ei ollut varaa, sillä 1990-luvun alun lama oli venynyt perheeni kohdalla epäonnisesti 2000-luvun puolelle.

“LEAVE YOUR SHOES AND EGO OUTSIDE”

Salilla tapasin kovan tyypin, Bobin, joka otti iskut vastaan ilmekään värähtämättä. Bob muistutti paljon isääni. Molemmat tarvitsivat välillä apua päästään taas jaloiilleen.

Bob Was My Father Figure on osa videoinstallaatioista ja veistoksista muodostuvaa teoskokonaisuutta, jossa tutkin jatkuvassa muutoksessa olevan kehon, mielen ja identiteetin suhteita. Muistoja ja kokemusten palaset muodostavat ajan myötä minuutta hahmottelevia rakenteita, mutta todellista eheytymistä tai valmistumista ei näytä tapahtuvan. Kasvuprosessi on fraktaalinen kokemus.

Bob Was My Father Figure
2015, yksikanavainen installaatio,
HD, ääneton, 3'00" looppi

Bob Was My Father Figure
2015, single channel projected
installation, HD, mute, 3'00" loop

Fifteen years ago I was sweeping the floors of a small martial arts gym. In return for my work I was allowed to train for free. I couldn't afford the gym fees because my family was still suffering from the effects of the 1990s recession.

“LEAVE YOUR SHOES AND EGO OUTSIDE”

At the gym I met a really tough guy called Bob, who could take a punch without flinching. Bob reminded me of my father in many ways. Both of them needed help to get back on their feet from time to time.

Bob Was My Father Figure is part of a work consisting of video installations and sculptures where I examine the ever-changing relations between the body, the mind and the identity. Gradually, fractured memories and experiences form structures that resemble the self, but there seems to be no completion, no becoming whole again. Growth is a fractal experience.

vainio.v@gmail.com

105

KRISTIN WIKING

1987

Gävle, Ruotsi - Sweden

Tila-aika - Time and Space

Performanssi alkaa 30 minuutin välein.

Kun aika koittaa, performanssi alkaa.

Kun aika koittaa, ovi aukeaa.

Kun yhdellä esiintyjistä on häntä,
hän saattaa olla eläin.

Kun performanssi toistuu joka 30 minuutti,
joka päivä, joka viikko, tulee siitä jotain muuta kuin performanssi.

Se mitä näemme on poikkeama siitä,
mitä olimme kuvitelleet.

Performance will happen every 30 min.
When it is time, the performance
will begin.

When it is time, the door will open.
When one of the performers has a tail the
performer might be an animal.

When the performance happens every 30
min, every day, every week, it becomes
something else than a performance.
What we see is the deviation from what
we had imagined.

108

ANNINA ÅSVIK

1981
Helsinki
Maalaus - Painting

Katson kesään haaveilen.
Mietin tulevia polkuja, tienhaaroja,
katuja pölyisiä.
Katson eteeni etsien uusia kuvia,
toistaen, kertoon.
Vain kulkeakseni eteenpäin.

Maalaussissani kuvaan luontoa, joka tarjoaa minulle ehtymättömän inspiraation lähteen. Teosteni lähtökohtia ovat väri ja assosiaatiot. Pyrin maalausteni kautta tuomaan esiin värien merkityksen ja niiden eri sävyt, variaatiot ja värähtelyt.

I look dreamingly at summer,
thinking about the future paths,
crossroads, dusty streets.
I look before me, searching for new images,
repeating, narrating.
Only to move forward.

I portray nature in my paintings because it is a constant source of fascination for me. The starting point for my paintings is colour and the feeling of associations. By painting I attempt to bring forward the meaning of colours, their different shades, variations and vibrations.

Yksityiskohta teoksesta
2015

A detail from the work
2015

annina.asvik@gmail.com

109

LIITTEET

110

APPENDIX

111

WHAT IS CONTEMPORARY?

Complicated and full of conflicts.

Being aware at this specific time, also knowing the history.

The first thing that comes to my mind is out of the box. I like the borders to be stretched. It is the state how we are now. How to see it now is difficult. But I feel like now contemporary spirit in art is to mix together different ways of doing art.

Here and now.
I need to follow my intuition.

It is in this time, commenting past, present and future. We have created a form of life that is based on the use of fossil energy. This era is now coming to its end. It is time to totally re-evaluate our current way of living and the concept of humanity.

It could be O.O.O. or P.I. or N.A. or Pre Space Age...

A word art historians use. Art world trends are totally irrelevant to me. Sometimes I think I'm too apprehensive of the art world, sometimes I feel like a true avant-gardist trying to get away from it.

Contemporary is what happens now. It is what is made in this time.

Here and now.

Contemporary
Line breaks: con|tem|por|ary
Pronunciation: /kən'temp(ə)r(ə)rɪ/
Definition of contemporary in English:
ADJECTIVE

1
Living or occurring at the same time:
the event was recorded by a contemporary historian
MORE EXAMPLE SENTENCES

1.1
Dating from the same time:
this series of paintings is contemporary with other works in an early style
MORE EXAMPLE SENTENCES
SYNONYMS

2
Belonging to or occurring in the present:
the tension and complexities of our contemporary society.

Happening now, relevant now. Could be works from 2010 or 2009 that are still relevant in the discourse of 2015. Anything that happens now or is done now is contemporary.

Something that lives and communicates with this moment. Something old and new together.

Now.

I really like the description of contemporary by Peter Osborne. In his book (*Anywhere Or Not At All: Philosophy of Contemporary Art*) he claims that contemporary art is in what he calls a post-conceptual condition arising from three recent events in the visual arts: the broad acceptance of the idea that any materials (not just traditional ones used in drawing, painting and sculpture) can be put to use in a work of art; the broad acceptance of conceptualism, understood as a theory of art claiming that a work of art is the contingent embodiment of an 'idea' or 'concept'; and the third one: the broad acceptance of the idea, that contemporary works of art embody the working out of these two points, resulting in their 'transcategorial' condition, wherein paradigmatic works consist of elements from different mediums or spheres, unified under some governing idea. I found this really similar with my working practice.

Contemporary is what we happen in.

I guess contemporary is what is happening right now, even though it can be a bit paradoxical really.

Round about now, give or take a few decades.

Now then and now now, they are different though.

If somebody says "contemporary", then it is.

Contemporary is something which relates to the present time.

Present.

WHAT IS AN EXHIBITION? WHAT DO YOU LOOK FOR IN AN EXHIBITION?

In an exhibition I look for something that is not boring. Sad to say, but often I don't find what I'm looking for – I guess I should enlarge my idea about exhibition. In life, nothing is boring.

Exhibition is a physical way of experiencing art in a real material way. I would like to find every work that interests me online. Still I need to see exhibitions in real material way. The surroundings affects so much, so in that sense it's funny that exhibitions are so often shown only in gallery spaces.

I look for different things depending on an occasion. One important thing that I look at is the concept of the show and how it is working.

Usually in exhibitions I look for works, which would provoke me or would involve me into them. That is why I am sometimes numb for paintings or traditional printmaking. I am a totally 21st century new media influenced child, with lost ability to enjoy Renoir apart from the technical aspects.

Exhibition is a possibility for something to become present, it articulates a theme through artworks. In an exhibition I want to be stopped with something very aesthetical that holds me there and forces me to encounter its thematic content.

Exhibition is a way of finding an audience for the works. It is a way of bringing the audience/viewers to your work and bringing the work to them. It's making the art public.

Ideas worth something.

An exhibition is a polyphonic discussion. In a discussion I am looking for an encounter that catches me with tenderness or slowness, gives me space and asks me to stay. Sneaking inside a dark, felted tent, pressing your hand against a waxy handprint and not coming out. It is a story. I look for the stories about life.

Exhibition to me is an experience in which I try to look deeper, I try to understand this language that is called art, I observe and communicate in some new ways with other human beings and sometimes maybe also with other living beings.

When I enter an exhibition I tend to look at the works first and read the text written of the exhibition by the artist/artists after looking at the works. Then I will take another round and look at the works with the notion of the names of the works and the context. It is like at first getting to decide by myself what I think when facing the works and after that, what the artist wants me to think/see. In an exhibition I note how the works are in a relationship with the space/how much they are related to the space (how for example paintings are hanged). Often I'm also wondering how the artist has planned the viewer to move in the exhibition space and what is the viewing direction/ the route of the viewer.

The convention of presenting many works in a solo exhibition is strange. For me the ideal is to make one piece per exhibition. Why should there be more?

Exhibitions are usually – at least for me as a painter – the public part of the work. The main part of artistic work is making art, not making exhibitions.

Exhibitions are, at least in Helsinki, events with a very limited audience that consists mainly of artists and culture-people. I generally dislike exhibitions.

In exhibition usually I pay attention to those works which are visually attractive. I prefer that more than a concept of the works or the exhibition as a whole.

Exhibition is a selection of presentable ideas. A good selection of presentable ideas that interest me.

Obviously one looks for interesting artworks but also how works are installed in a space and how the piece relates to other works in the space. Also how works that include sound are put together – because if overlapping, too high or low it is chaotic unless intentional.

Exhibition is one way to represent works in public. What I look for in exhibitions is new and fresh ideas and interesting artists.

An exhibition is usually a collection of works carefully or carelessly composed according to the space it's in. Can at best be a mind-bending experience. In exhibitions I look for epiphanies, food for thought, overwhelming experiences, little jokes, filth.

WHAT IS ART?

Form (usually) and an idea.

It's a possibility and reason to do something that would never get done without it.

I see art as a way of thinking. For me it is a way of solving visual problems and organising the world. Through art it is possible to make different kind of world views visible to others and to share your ideas with them. By doing so we can widen our ideas of the world, society, religion and so on. Everyone has her/his own way of looking at the world and it's phenomena.

"What is art?" is a kind of a question that no single person can or should be left to answer by him/herself. What art is, can not be stated but discussed. Asking what art is, is like asking what life is. How weird would it be to find an answer to a question like that! Art is being in the world. Finding different kinds of angles to approach life, showing and feeling how things are and how they should or should not be. Finding ways to approach our environment and ways to deal with it. Starting discussions, thinking, seeing, interpreting, reacting.

In my opinion art is everything you can think of and bit more.

If art was possible to define thoroughly, this question would have an answer and it would not have to be asked. The need of human beings for definitions is interesting though. To simplify – art is mainly representation.

Boring. I don't care.

A mirror.

A paradoxical question that artists strive to answer (to themselves) on a personal/public level. The question invites one to fall into a trap of right and wrong, art and not art.

For me, art is a mystery.

When something important somehow manifests in one's mind. What comes out is called art.

Art is a language to express ones self and surroundings.

A creative effort.

Art is a certain angle and a way, that a certain group of people use to understand, experience and describe the world and the life in it.

Art is a way to study humanity, the world and our place in time.

Art is our global campfire. Around it we share where we are coming from and negotiate where we should head in the future. Art is a test zone in which we try new forms of life. A license to fail and try again. Art is an experience that transforms the subject. Art is returning home from a frozen lake with a freshly fished bream in your rucksack and the sprain you get when you then enter a local bus.

Something that is in a constant flow of change, something you can criticise, analyse and something that is difficult to translate into other languages than art.

I see art in connection with empathy. As an artist you are reflectively listening and viewing the society and articulating the understanding back to it.

I can't honestly give an answer that would explain what art is in its totality. It's an experience that is between the viewer and the artwork, much like a story is not the text in a book, but the experience and images it brings to the mind of the reader.

Many different emotions.

It is an attitude towards the world and it emerges in works of art in many forms.

To me, art is the guide towards a better, happier life.

Something beyond language.

Limitless, without rules, a mystery, a way to show how things are/could be visually. If I'd know the answer it wouldn't be so interesting anymore.

WHAT IS A BODY?

WHAT ARE YOU CURRENTLY LOOKING AT?

There is an office building in front of my studio. Somebody just turned on the light there and I'm thinking: "it is awfully late for that..."

The Walking Dead season 5.

My studio that is full of someones stuff. Someones life is surrounding me in my private space.

Everyone that I have discussed these questions with have been suggesting that 'These questions' is the proper answer to this question. I admit, it was my first suggestion too. My other suggestion is springs.

Lately, I have been looking at reflections in windows or other kind of glossy and reflective surfaces.

My attention has been drawn towards reflections because there is something that connects them to my paintings. Reflections can compress the world into a flat form, to a surface and make the existing things seem abstract.

The computer screen, text, pixels, data. But if that doesn't count I was watching my boyfriend smelling and tasting fennel for the first time ever. He looked cute.

Last morning I was watching the concrete structures under a metro bridge. I had an idea of imitating concrete masses with paper and ink. The work would represent the underpart of the bridge 1:1. The title would be "Under the Bridge". After this, as I was riding the bus to school, I thought about the suburban and urban experience of natural beauty of our time midst the Itäväylä lane.

The invisible child in me.

Peace of mind and better physical health.

How to answer more sarcastically than cynically?

Currently I'm looking at photographs.

I'm looking more inside now, with awareness.

I am a curious person by nature. I'm interested in fashion, building, economics, opera, ballet, technical science, movies, music, and following different aspects of society.

My future.

I'm observing signs of new life forms that already vegetate through the ruins of a fossil society. For example, I attend in Everyday's food workshop where ordinary people from Helsinki area are developing ways for more self-sufficient food production in their home town.

What does this mean? What I'm searching for or really practically gazing at? Well, I have my laptop and my notebook here side by my side. In my notebook I can see mathematical formulas because I'm studying for a psychology exam.

I look out the window.

The curiosity of my 1,5 year old daughter. The signs that show time passing by.

Uncertainty.

WHAT WOULD YOU CHANGE IN THE LOCAL ART SYSTEM? WHAT IS ITS RELATIONSHIP WITH THE INTERNATIONAL DISCOURSE?

Too wide question, next.

There could be more of international exhibition exchange going on.

Most contemporary art ecosystems/scenes are quite nationally closed - the knowledge of the rest of the contemporary art world is limited to "old heroes" and current big prize winners. In London, I didn't know any of the artists that were talked about and that none in London knew the equivalent Finnish ones.

I would close all the galleries that ask for gallery rent from the artist. International gallery culture verifies this. Artists would be paid by museums when they do exhibitions for them. Everyone else gets paid in the museums/galleries anyhow. There's a lot of action in the UK in this front.

I feel too alienated from it to be able to make any suggestions. Most artists seem to think in a way that is very different from me, I would not like to change their system.

To me, international discourse is more interesting than the local. I assume too that both me and my art are getting a better response abroad. One day I will leave this place. But at the moment Helsinki is the best place for me to do art at the moment, since I often come across many peculiar approaches – and that's highly inspiring.

Galleries should be free for artists who want to show their works. I'm not sure but I think that is how galleries work in Berlin or Paris.

In our local art system, becoming international seems to be the highest thing an artist can achieve. It is important, of course, to enrich the global dialogue and learn from other cultures. But I think there is a need for proudly local artists too. We need art that moderately and tenaciously creates sustainable local communities.

I would like to see it more collectives between artists. And that there would not be such strict "rules" on solo and group exhibitions.

More co-operation with international actors: galleries, artists, institutions like museums etc. Artists should get paid for presenting their artwork in public – just like anyone who works, receives a fee.

More funding to artists.

Finding the connections to present your works abroad isn't easy, we are a very closed country.

More experimental art and interesting installations. About international discourse – sadly I can't see that happening that much.

I believe the Helsinki city is missing courage in making vivid and lively spaces that can be inhabited by artists and people of Helsinki. I'd give the empty spaces (owned by city) to artist for some periods of time, and they could create site specific works or organise community based projects of whatever comes to their minds, and then see if there is something that can be saved. This is how suburbs and empty and dead areas of Helsinki could become more alive. Art should be easily accessible to anyone who lives here, become part of the street view and everyday life, whether it is in museums, galleries or theatres. Ticket prices down!

I think too much responsibility is put on the artist, who doesn't even get paid for the work, to provide the gallery space with money. It should be the opposite. By now I know only two galleries in Helsinki that as an artist you don't have to pay for. Sinne and Sorbus. I also think we need a better network for artists to be able to effect the circumstances that we work in.

I'd place my bets on artist-run galleries. Kiasma is always showing international contemporary art and KuvA is reaching out to the international discourse, but other than that I think there's a feeling of inward, introvert and shy Finnish art. I kind of like this duality in Helsinki.

WHAT ARE YOU READING AT THE MOMENT?

F.S. Michaels: *Monoculture. How One Story is Changing Everything.* The Canadian researcher shows how the megastory of economy is threatening to swallow all the other stories in the world.

I'm reading about how heat works. Physically and biologically. About camouflage in nature and human behavior and a book called *Invisible*.

Too much of texts about conceptual art. The reason why I say 'too much' is that I might start to think that a conceptual form of art is required for all art.

Yesterday I was reading *The Emancipated Spectator* by Jacques Rancière, but stopped - too hardcore.

About mental trauma.

Internet message boards: Punk in Finland and Jatkoaika (NHL hockey message board).

I read lot of different kind of short articles with various topics. For longer reading I need more time and a place where I can calm down.

Nothing. But every morning I read the newspaper.

A selection of books and articles that trace the influence of Buddhism in different areas of Western culture.

"I never read. I just look at pictures." (Andy Warhol)

Something I didn't think I would confront now.

Miki Liukkonen: *Lapset auringon alla*, WSOY, 2013 (reading this at home). Vladimir Nabokov: *Lolita*, 1955 (reading this at my girlfriend's place).

Invisible Cities (Le città invisibili) by Italo Calvino

Cristopher Columbus's Journal from his first voyage.

Sampo Terho's *an Eye for an eye*, a history of capital punishment.

Life of Al-Ghazali and Avicenna

Several books, some Buddhist texts, Thoreau's *On Mountains*, a book about history of time and Kerouac's *On The Road*

Hanna Hauru: *Paperinarujumala*

In Paul Klee's enchanted garden, Abstraction - documents of contemporary art, The Dharma Bums. Jack Kerouac.

Maxim Gorki

The Silent World: A Story of Undersea Discovery and Adventure by Jacques-Yves Cousteau and Frédéric Dumas.

Levinas, *Totality and Infinity*. Jean-Luc Nancy, *Being Singular Plural*. Hannah Arendt, *Banality of Evil*. Susan Sontag, *Regarding the Pain of Others*.

Essays by David Foster Wallace. Now I would like to read some articles about artificial intelligence.

S. King: *Shining* and Kaminaga Manabu: *Secret files: Kizuna*.

Island by Aldous Huxley.

Now I have many books opened, including Ingmar Bergman and Carl Jung biographies.

I'm reading always many different books at the same time. Here is some I have started reading: *A Pedagogy of Witnessing/Curatorial practice and the Pursuit of Social Justice* (Roger I. Simon), *Otherwise than Knowing* (Juha Varto), *Origins of Totalitarism* (Hannah Arendt), *Framer Framed* (Trinh T. Minh-Ha), *The Skin of the Film* (Laura Marks), *Experimental Ethnography* (Catherine Russell) *Women writing Culture* (Behar and Gordon) *Post-post-soviet? Art, Politics & Society in Russia at the Turn of the Decade* and a book about Susan Philipsz works.

SHOULD ART LINK UP TO OTHER FIELDS?

If it does it naturally, then it's fine.

Depends...

Art is linked to other fields, its up to each artist's own interests how or if this is used. For me art is close to philosophy.

Indeed. I hope I will be making some of the links.

If it works why not.
Once again case dependent.

Definitely! But I'm not big fan of those art projects that take a certain group of people and then make them to do art. And tadaaaaa! You are feeling better. Artists should try to break barriers between galleries and other public spaces.

Why not.

Art inevitably links up to other fields.
No artist is a blank canvas.

Why not. Or should other fields rather link up to art.

Yes it should. However, I believe the global capitalist system is headed for collapse driven by resource shortfall, climate change and environmental deterioration. Art (as we know it) will quite likely become extinct in the next 100 years anyway. Therefore it would be wise for artists to learn how to make something more practical out of their art, perhaps by humbly engaging with other fields.

Yes, it should and I think it already does.

If it becomes more than one or it's justified in some way – not only for the sake of it

I feel that art should link up to other fields if it happens naturally. Often the link exists, whether the artist wants it or not. Current politics, environmental issues and social structures can be found from art that is done in a certain time. I think that the artist is a person who can never be outside of the society and for that reason the link is inevitable.

Art is linked to other fields of life.
I don't see how it would not be linked to other fields.

It can. It's more fun if it does

Art is not a separate area, it is part of the society. As a test zone of new life forms art should definitely co-operate with other fields such as science, crafts and religion. There is poetry in everything.

I think it links anyway. But the kind of art, that works in collaboration with technology or biology or other fields usually stay a bit distant. I still think it is important to work collaboratively.

Of course, I think it's weird to separate music, literature or other forms of culture and life from visual arts.

I plan to continue to doctoral studies and make an interdisciplinary research that could benefit from psychological perspectives and artistic practice.

I don't see why not.

No.

Yes. But there is a danger, that people who are eager putting price tags to things start to calculate the meaning of art only by the effect or benefit it has on other things.

Isn't it already linked?

It can be linked but it's not art's purpose or responsibility to serve other fields.

KEY # OF YOU / YOUR RESEARCH

#nucool

#meaningless

I kind of know what # means, but not exactly. When I was a kid and was drawing pictures with cartoonish figures I used to use # somewhere in the image. It was the sign for dirt.

#love

I don't use #

#everydaysublime
#paperinksculpture

#trauma #childhood #fairytale
#surreal #identity #present #past
#history #unconscious #mystery
#memories

#transformationofmatter #physics
#mystics #absurd

Is it a hashtag? I'm so bad with these. I have used so much time in Facebook during these years that I feel that I will stay out of the social media altogether in the future. I want to give my everything to the people that are near to me, and that truly care about me. Then there's my art pieces – to them I will give a lot too. But to the faceless social media – nothing more and a full stop.

#nature #downshifting #seasteading
#permaculture #survival #shtf
#commune

#illusionist

#ruralswag #awkward
#sexualfrustration
#laconditionhumaine
#mommyanddaddy #trash
#sensitive #fuckcynicism #naïvelove
#crimeofpassion

#valuableamateur

#whatisform #bodyasanobject
#howdoesempathyhappeninourbodies

#vulnerability #nature
#powerrelations #anthropology
#experimental #collage
#sound #colors #sovietunion
#traumas #naturedisasters
#personalexperience.

#forest

#whatitistobealive #howtobe

#conflictsinbeingahuman

#videoart #community #future
#tradition #environment #nature
#storytelling #humanity

#tanatologia #queer

WHAT DIY MEANS TO YOU?

It means a lot! In a personal way I want to have the experience of doing things. That way you learn and understand the discussions more deeply. "Do it your self", is an excellent way to see what is not working in the given structures and to comment on them.

In the field of art: artist run galleries, pop up shows and community events organised by the artist community.

Independence

This is a broad concept, which encompasses everything from fantastic artists and works to amateurish scribbles at Christmas bazaars.

Artists creating new kind of environments and places to show and make art. In Helsinki there are a couple of artist based galleries run by young artists such as Sorbus and Sic-gallery. Also, there is a term in Finnish language called "itetaide" which means "self art". It is referring to artists mainly living in the countryside making their own art outside of the art world.

DIY means Do It Yourself and it's a cultural movement and to my knowledge strongest in the punk and anarchy scenes.

Attitude

It is very important to me right now, same thing as freedom.

I think everything I do is kind of like that.

For me DIY means freedom, but also lots of work. I can easily identify myself as a DIY-person.

DIY is the soul of my work. Everything I can do myself, I will. I hate having to buy any materials for my art and I avoid it even if it impedes my work. I spend a lot of time looking for materials and transporting them from one place to the other, but I do not romanticise found materials.

I'm annoyed by artists who buy truckloads of cheap materials from Asia and claim to be concerned about overconsumption etc.

Things I can do around the house but suck in art context.

DIY is our future: a more self-sufficient and inventive form of life.

Not a question that I consider to be connected to my practise.

Crazy experiments, love of doing something different and of course something else than academic art.

Do it yourself

When it comes to my practice I could say I do everything myself. From building to performing and filming – I do everything by myself. Although, I hope there's going to be a slight change – there's something I would like to do with other people too, one day. DIY is a relevant word to describe my relationship to my life and to my future too – I think they will be the way we make them to be. A good life and a good future will not be formed by pushing hard but by listening carefully.

Happiness or a fantasy of omnipotency. DIY is also a must if one wants to live as an artist.

Lifestyle

To be honest I have never really understood the idea of it. What else is there than DIY? I am not an expert in almost anything. I know little bit about this and little bit about that. I often have to ask someone who knows better or then just do it how I can. But at the same time I recognise the difference of expertise and amateurism.

I believe we need both. I believe in expertise in art, if not in practise but in thinking or creating the processes.

I have an interest in self made and self organised. It is as well a necessity, if you want to get things done when you don't have money, to find solutions that can be made in low or no cost. But it does also satisfy a neurotic side of me that likes to solve problems. As well it can be a ecological and political decision, as I see self sustainability as something to strive towards.

Do it yourself. I don't know, my English isn't good enough to get the subtleties. I guess the abbreviation has a deeper meaning of the word than what I first interpreters. For me it is an important thing for one's own artistic freedom: I can build "things" without buying finished goods or pay others to make my stuff to get the aesthetics I want. "Do it yourself" becomes in my reading "Do it myself". Can the saying also deal with some kind of institutional critic?

DOES YOUR PRACTICE RELATE TO THE PUBLIC? WHAT IS THE PUBLIC?

My practise relates to personal experiences of the viewer. Public = Receiver (I am transmitting, they receive it). Text is ultimate form for me, because, during that reading moment, the viewer becomes a participant of the art work – it is a performance.

I think all practice that is made possible for others to see deals with public in one way or other. And this means that when you choose not to make something for a public it deals with the public as well.

In my personal practice I play with the role of the viewer in few of my works. In those works it is the viewer who kind of triggers the work. Someone could call it interactive, but I see it more as reactive.

The viewer has an active role for the possibility to perceive any artwork. For a communication between the viewer and the work you need the viewer to take a first step. As a step towards an artwork one could see for example simply the viewers interest.

In these works this step has also been made physical. The viewer puts the mechanics of the work in action and the work reveals itself.

I make my works for the public.
Public = Audience.

I think my work is public even though I have done some works that no one has seen. Like last summer I did this piece of the bottom of a lake. But I guess it was public too because anyone could just go and dive to see it.

I think art always relates to the public somehow. My works are dealing with the phenomena I've experienced in different spaces and places and I want to share my ideas about it.

I keep thinking about the role of the public and is the object for the public the documentation or the actual artwork.

Art relates to public, it must be seen. It is public when it is not private, when it is shown to others.

No.

Public translates to viewer in my practice. I like that people look at my work. I want to give them something good.

My work is about relationships so I work with people. I hope to relate and that my work does. But people aren't necessarily public. Public is rather a very limited group of people who come see art and are usually more interested.

My work relates to the public quite traditionally. I'm doing the art work and showing it to the public, hoping that this way I could deliver my ideas for people.

If somebody can see the work it is related to the public.

I think art always does.

I'm especially interested in reaching the people outside the art world. It often feels that I'm more there than I am in the art world so when doing pieces of the outside world in my mind I'm kind of doing pieces to the people like me. Have to point out here though, that I'm one of those who do not feel "doing art" is an appropriate expression – I think I'm just a tool in the bigger process. When in the studio, I don't start to do something. I arrive and take a action. What happens next – that is something I didn't decide to do. I listen to the moment and I listen to the piece and on most occasions follow what they are saying to me.

I tend to work in two different ways. One is that the public is already part of the work before it even exists. In many of my works I really need other people to create it, so in a way the work is already been shown publicly before it is finalised. The other way I work is mostly keeping the public outside before the final work is been presented. In this way I see the public more classically as viewer.

The public for me is not found in exhibitions and art galleries, but I do like to give something of myself to the art crowd every once in a while. Some of my work is done without permission and are illegal, these works are only seen by those who happen to find them. Other projects are inviting people to join in as equals.

My work deals with all embracing themes such as the future of humanity, so I hope to reach a wide range of public. The process of working together with experts from different fields is very important to me, so I consider the working group as the first audience of the work.

Continues on the next page

The public are the people who are taking part of my work when experiencing, translating, trying to understand, criticise. I am part of the public also.

What is the public? Everyone else outside my head (plus all those inside).

Yes it is. All people.

I hope my work relates to public. I believe subjective can be or become universal, though it always does not have to be it. I do my works for other people, to the public. Many of my works don't even exist without someone seeing it.

Is public and audience the same thing? The moment you say 'I'm an artist' to someone else you already have an audience. You're already communicating. In theory you can of course be your own audience and your own art scene and that's it. I think one of the real distinctions between making art and making something "else" is the desire to actually enter an exchange on art, to address an audience.

I like people to see it.

My works are gazing to the society.

I think my practice is based in communication with public, sometimes in physical way, sometimes in a philosophical or psychological ways.

Yes. I'm trying to relate to the viewers that come to see my work. The public is anyone, I haven't specified a certain demographic I'm trying to reach with my works.

This is an interesting question that mainly raises more questions for me. I have been playing with this thought a little bit.

KUVATAIDEAKATEMIA

Taideyliopiston Kuvataideakatemia on kuvataiteisiin keskittynyt kansainvälinen taideakatemia ja ainoa laatuaan Suomessa. Se tarjoaa korkeatasoista opetusta kuvanveistossa, liikkuvassa kuvassa, maalaustaiteessa, paikka- ja tilannesidonaisessa taiteessa, taidegrafiikassa ja valokuvataiteessa, ja on uranuurtaja taiteellisen tutkimuksen saralla. Kuvataideakatemia on kouluttanut kuvataiteilijaita jo vuodesta 1848. Vuoden 2013 alusta Kuvataideakatemia yhdistyi osaksi Taideyliopista Sibelius-Akatemian ja Teatterikorkeakoulun kanssa.

EXHIBITION LABORATORY

Taideyliopiston Kuvataideakatemian Exhibition Laboratory on taiteiden ja tieteiden välinen nykytaiteen keskus. Sen toiminta on avointa opiskelijoille, tutkijoille, taiteilijoille ja muille taidealan ammattilaisille sekä suurelle yleisölle. Exhibition Laboratoryn ytimessä on nykytaiteen ja siihen liittyvien taiteen ja tieteen alojen tutkimus ja edistäminen. Sen näyttelyistä, keskusteluista, luennoista ja julkaisuista muodostuva teemallinen ohjelma pyrkii inspiroimaan uusia ajatuksia ja näyttelymuotoja, ja siten laajentamaan näkemyksiämme taiteesta, sen historiasta ja käytännöistä 2000-luvulla.

136

PROJECT ROOM

Project Roomin näyttelyissä esitellään nuorten, Taideyliopiston Kuvataideakatemiassa opiskelevien taiteilijoiden töitä. Project Roomin näyttelyt ovat kokeellisia ja innovatiivisia, ja ne pyrkivät avartamaan käsitystämme siitä, mitä taide ja sen tekeminen voi nykyisin olla.

ACADEMY OF FINE ARTS

The Academy of Fine Arts, University of the Arts Helsinki is an international academy focusing on the fine arts – the only one of its kind in Finland. It offers first-class instruction in Moving Image, Painting, Photography, Printmaking, Site and situation specific art and Sculpture, and is a pioneer in artistic research. The Academy of Arts has trained artists since 1848. The University of the Arts Helsinki was launched in 2013 upon the merging of the Academy of Fine Arts, Sibelius Academy, and Theatre Academy Helsinki.

137

EXHIBITION LABORATORY

The Exhibition Laboratory of the Academy of Fine Arts at the University of the Arts Helsinki is a multidisciplinary exhibition centre for students, scholars, artists, curators and other arts professionals as well as the wider public. It is devoted to the study and advancement of contemporary art and related arts and sciences. Its thematic programme of exhibitions, conversations, lectures and publications is intended to inspire new ideas and new exhibition forms, expanding the way we think about art and bringing vitality to its history and practice in the 21st century.

PROJECT ROOM

Project Room's exhibitions present the work of student artists emerging from the Academy of Fine Arts. Project Room's exhibitions are experimental and innovative, and they are intended to challenge and expand viewers' ideas about art and art practice today.

NÄYTTELYTYÖRYHMÄ / EXHIBITION TEAM

Eevastiina Aho
Anni Anttonen
Sampo Apajalahti
Tatu Engeström
Attilia Fattori Franchini
Olli Karttunen
Henna Kontusalmi
Kirsti Korhonen
Jani Lempäinen
Sini Paloheimo
Vesa Rahikainen
Matti Rautio
Marjaana Sallantaus
Seppo Salminen
Henriikka Simojoki
Petri Summanen
Heikki Wallenius
Jussi Österman

138

KURAATTORI / CURATOR

Attilia Fattori Franchini made her name co-creating the pioneering online space bubblebyte.org and working with young and emerging artists. Her focus is on the creation of hybrid platforms for the production and display of art. She recently co-founded Opening Times, a non-profit, digital art commissioning body and is currently working with Seventeen Gallery and Bold Tendencies 2015 Young Commissions Programme.
www.attiliaff.com

KATALOGI / CATALOGUE

KIRJOITTAJAT / WRITERS

Attilia Fattori Franchini
Caspar Stracke
Taiteilijat / Artists

VALOKUVAT / PHOTOGRAPHY

taiteilijat, ellei toisin mainita
artists unless otherwise mentioned

TOIMITTAJAT / EDITORS

Anni Anttonen
Henna Kontusalmi
Sini Paloheimo

KÄÄNNÖKSET / TRANSLATIONS

Turo Vartiainen

GRAAFINEN SUUNNITTELU / GRAPHIC DESIGN

Bond

PAINOTYÖ / PRINTED BY

Multiprint

UNIVERSITY OF
THE ARTS HELSINKI

KUVAN KEVÄT

TAIDEYLIOPISTON KUVATAIDEAKATEMIAN
LOPPUTYÖNÄYTTELY 6.5.–31.5.2015

EXHIBITION LABORATORY

Anikó Kuikka	Riitta Kopra
Carine Fabritius	Ristomatti Myllylahti
Heli Kaskinen	Sanna Kumpulainen
Kati Roover	Sanni Saarenpää
Kemal Can	Tiina Palmu
Migle Duncikaite	Tuukka Haapakorpi
Mika Helin	Ville Vainio
Ninni Wager	

LISÄTILA

Aava Vilinka Kätkö	Josefina Nelimarkka
Annina Åsvik	Jussi Meuronen
Federico Ortegón	Kristin Wiking
Henna Jula	Kristina Janni Ståhl
Henna Laininen	Maria Pääkkönen
Iina Heiskanen	Matti Koskinen
J. A. Juvani	Teemu Kangas
Jaana Ristola	Toni R. Toivonen

PROJECT ROOM

Felicia Honkasalo	JP Kaljonen
Henna Tanskanen	Martins Rozenfelds
Iiu Susiraja	Mikko Tapio
Jakob Johannsen	Monika Czyzyk
Joel Slotte	Roma Auskalnyte
Joonas Järvi	Tatu Gustafsson